

PONY WEST

BROJ 13

CENA 20 DINARA

BUČ KASIDI I KID

OPASNOST JE NAŠ ZANAT

SR Nemačka 3 DM Francuska 6 FF S/A 1,5 US \$ Švedska 6,00 Sfr. Švajcarska 2,5 Sfr. Austrija 25,00 Asch.

Teks Gordon

OPASNOST JE NAŠ ZANAT

**SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID**

**Tek Gordon
XIII EPIZODA
»OPASNOST JE NAŠ ZANAT«**

**Copuright © by Bones and DEN PRESS
World rights reserved**

**Lektor:
Milorad Stevanović**

**Recenzija:
Borivoje Lošić**

**Korektura:
Fotoslog Dečje novine**

**PONY WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE – BROJ 13
– Septembar 1982. godine. Cena 20 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4, Glavni i odgovorni urednik Nevena
Knežević. Telefoni: uredništvo (032) 711-549 i prodaja 711-073. Teleks: 13731.
Fotoslog i automatski prelom Eurocat 200, NIRO Dečje novine.
Štampa »Glas«, Beograd, Vlajkovićeve 8**

PONY WEST

Teks Gordon

BUČ KASIDI I KID

OPASNOST JE NAŠ ZANAT

Glava prva

U zadimljenom salunu vrilo je kao u košnici. Uobičajena gužva: pred šankom su gosti stajali u dva reda, a između prepunih stolova, provlačili su se kelneri sa poslužavnicima opterećeni kriglama piva. Kao da to nije nimalo smetalo dvojici za stolom u najudaljenijem uglu lokala. Ispred njih je bilo nekoliko praznih krigli, koje su samo svedočile o žeđi ove dvojice za zlatastim napitkom od hmelja. Dolazak kelnera omogućio im je da odmah dobiju još po dve krigle. Bilo je to obezbeđenje za slučaj spore usluge kakva se mogla očekivati u ovako pretrpanom salunu, jedinom ugostiteljskom objektu u

gradiću Hansvil, naselju izgubljenom u beskrajnoj preriji, koja se završavala u podnožju dugačkog lanca strmih i zlokobnih planina.

Činilo se da svi prisutni ovde utoljavaju žeđ jer strahuju da kasnije neće imati prilike za tako nešto.

Jedan od dvojice, plavokosi čovek lepo potkresnih brčića, iskapi tek donetu kriglu i zadovoljno obriše nadlanicom penu.

– Baš dobro pivo, Buče – rekao je plavokosi i tresnuo kriglu o sto.
– Posle ovolikog jahanja čini mi se da mi je prašina ušla u pluća i jedino je ova tečnost mogla da spere.

– Ti si uvek pre trošio viski, Kide – odvrati odmetnik, čovek blagih očiju i dobroćudnog izraza lica. –

Nego, ne bi trebalo da se duže zadržavamo ovde. Možda je lokalni šerif dobio poternice za nama i svakog trenutka može da naiđe u obilazak lokala.

– Ne verujem da su u ovoj selen-dri čuli za nas – odvrati Sandens Kid. – Uostalom, rekao si da ćemo se kada utolimo žeđ, smestiti u ovdašnji hotel i ispružiti ove naše umorne kosti na mekanoj perini.

– Da, rekao sam – potvrdi Buč. – Samo, jedno je biti u hotelskoj sobi, a sasvim drugo sedeti u javnom lokalu.

Umeto odgovora, plavokosi revolveraš podiže kriglu i kucnu se sa prijateljem. Otpili su pivo i, onako opušteni, sa zanimanjem razgledali ljude oko sebe.

Prvi put posle toliko vremena osećali su se malo bezbednije i uživali u dragocenim i retkim trenucima predaha. Pre dva dana njih dvojica su spasli stoku rančera Stovala i uništili bandu riđobra-dog Anikstera, pri čemu Buč Kasidi umalo nije bio zarobljen zbog lepih očiju Džuli Stoval, kćerke oduzetog rančera. Nekako su se isko-beljali iz ove klopke i nastavili su svoj put prema planinama, gde je trebalo da nađu sigurno utočište od potera, prikupe snagu za nove podvige i, eventualno, vrate se u Teksas, gde su ih čekali Eta Plejs i ostali članovi bande »Sablasnih ja-hača«.

Sudbina je spremala nešto drugo dvojici odmetnika. I dok su oni

ispijali pivo, glasnik te sudbine ušao je u zadimljeni salun. Bio je to mlad, lepuškat čovek, čija je crna kosa u kovrdžama provirivala ispod kaubojskog šešira. Za Buča Kasidija ovaj čovek je bio koban, jer između njih dvojice umalo nije došlo do dvoboja zbog lepe Džuli Stoval. Mladić se zvao Slip i bio je nadzornik na ranču starog Stovala, a, inače, potencijalni verenik lepe Džuli. Bilo kako bilo, ali Buč je shvatio svoj položaj odmetnika i besmislenost svake veze sa nekom ženom koja bi ga zadržala na jednom mestu, jer bi to značilo i raskid prijateljstva sa Sandensom Kidom, a i mnoge druge posledice.

Nadzornik Slip priđe šanku. Kada vide gužvu pred sobom, odlučio da potraži neko mesto za stolovima. U toj nameri on prokrstari salunom. Buč Kasidi, koji je baš prinosio kriglu piva ustima, ugleda nadzornika i umalo se ne zagrcnu. Njihovi pogledi se sretoše i odmetnik spusti kriglu na sto, pa jeknu:

– O, ne! Zar opet ovaj?

Sandens Kid, koji je bio okrenut leđima salunu, takođe spusti čašu i iznenađeno pogleda u svog prijatelja. Nadzornik Slip se u dva koraka nađe kod njihovog stola.

– Baš vas tražim, Parkere – oslovio je Buča njegovim pravim imenom i skinuo šešir, otkrivši svoje crne kovrdže. – Mogu li da sednem?

Kid koji je tek sada prepoznao

došljaka, malo preblede. Uplašio se da možda nadzornik ne dolazi kao glasnik lepe Džuli Stoval, što je moglo da znači da je njegov prijatelj Buč ponovo u opasnosti od lukavih ženskih zamki. Zato plavokosi revolveraš zareža:

– Šta je sada? Čini mi se da smo vaš ranč i kradljivce stoke jednom zauvek skinuli sa dnevnog reda.

– Ipak se tiče kradljivaca stoke – odvрати nadzornik Slip, privlačeći stolicu i sedajući na nju. – Imam za vašeg prijatelja Parkera neka pisma od gazde. Dva dana besomučno jašem za vama i strahovao sam da vas više neću stići.

– Što se mene tiče, to nije ni bilo nužno – odvрати Sadens i načini kisel izraz lica.

– U čemu je stvar? – upita Buč, koji se, ipak, potajno nadao da Slipov dolazak ima neke veze sa Džuli Stoval. Odmetnik nikako nije mogao da zaboravi njene lepe, sive oči.

Lepuškasti nadzornik izvadi iz unutrašnjeg džepa svog kaputa dva pisma i stavi ih na sto. Jedno je pružio Buču i rekao:

– Ovo je od Stovala. Prvo njega pročitajte, a onda ću vam dati ovo drugo.

Buč pocepa omot, izvodi hartiju iz njega i počne da čita. Pismo je glasilo:

»Dragi g. Parkere,

Možda je malo nezgodno što vam se ponovo obraćam za pomoć samo nekoliko dana posle svega

što ste vi i vaš prijatelj učinili za nas. Ali, baš je to razlog što vas ponovo molim za jednu uslugu. Samo što ste odjahali sa našeg ranča, stiglo je pismo od moga brata, Tasa Stovala, koji ima ranč u Nevada, blizu Tuskarore. U njemu me brat moli da mu nađem sposobne ljude koji bi njemu i ostalim rančerima u tom kraju pomogli protiv kradljivaca stoke. On je, verovatno, čuo za našeg šerifa, koga smo mi angažovali za borbu protiv Aniksterove bande, ali, kao što i sami znate, bez vaše pomoći ta banda bi i dalje harala našim krajem. Ako ste spremni da odete tamo, čeka vas dobra nagrada koju će vam isplatiti Udruženje stočara iz tuskarore. Propratno pismo je od Tasa i Džima Gudnajta, koji je predsednik tamošnjeg Udruženja. Nadam se da će vas Slip pronaći i uručiti vam ovo pismo. Mojoj molbi pridružuje se i Džuli.

Vaš H. Stoval.«

Buč ćutke pruži pismo Kidu i, dok ga je ovaj čitao, on otvori i drugo pismo. Ovo je bilo malo zvaničnijeg oblika. Buč ga razvi i pročita:

»Pljačkaju nam stoku već šest meseci uzastopce. Ne možemo sa razbojnicima da izađemo na kraj. Čeka nas propast. Čuli smo za vašeg šerifa, koji ume da izađe na kraj sa takvim zlikovcima. Ako on prihvati posao u našem kraju, biće dobro plaćen. Ukoliko je zauzet, nađite nam nekog drugog. Džim Gudnajt, u ime Udruženja stočara

iz Tuskarore«.

Pošto je i Kid pročitao drugo pismo, nadzornik Slip upitno pogleda u dvojicu prijatelja.

– Mi smo već ... – počeo Sandens Kid, ali ga Buč prekide pokretom ruke.

– Prihvat ćemo ovaj posao – reče Buč. – Baš nam tako nešto i odgovara. Nismo nikada bili u Nevadi. To je daleko od svih naših poznanstava.

Odmetnik namignu plavokosom prijatelju i ovaj se više nije bunio.

– Znači, pristajete? – zadovoljno upita mladi nadzornik. – Stoval će vam biti zahvalan. Mogu li i ja nešto da naručim?

Buč klimnu glavom i okrete pismo Džima Gudnajta. Video je žig grada Horsa, u Nevadi, i to mu dade jednu ideju. Glasno je rekao:

– Pa, tamo možemo vozom.

I dok su Buč i Kid putovali, Tas Stoval, koji je bio nekoliko godina stariji od svog oduzetog brata, ali zato zdrav kao dren i veoma pokretna, krenuo je sa svog malog ranča u posetu bogatom susedu Gudnajtu, čije se imanje nalazilo nekoliko milja od njegovog. Ranče »Višbon« zauzimao je veliko prostranstvo u severnom delu Nevade i na njegovim pašnjacima kretala su se bezbrojna goveda. Tas Stoval nije bio sam. S njim u društvu nalazio se i Bart Gali, vlasnik ranča »G«, sa Mizeri Krika, krupna surova individua, crvenog, mesnatog

lica.

U susret im izađe Gudnajtov nadzornik.

– Je li Džim kod kuće? – kratko upita stari Stoval.

– Jeste. Baš jede.

Na vratima kuhinje pojvi se Gudnajt i mahnu rukom posetioci-ma.

– Ovde sam, Tas! – viknuo je. – šta je novo?

Mršavi, žilavi rančer potera konja do Gudnajta. Iz njegovog držanja videlo se da gaji izvesno poštovanje prema mlađem sagovorniku, koji je bio predsednik lokalnog Udruženja stočara.

– Bartu je potrebna pomoć – objasni Tas. – Kaže da je noćas prime-tio neke tipove kako se šunjaju oko njegovog ranča i misli da pripremaju pljačku stoke. Želeo bi da mu pomognemo u čuvanju stada.

Mada visok i vitak, jasnih, sivih očiju i jedva prosede kose, Gudnajt je već imao blizu četrdeset godina. Međutim, njegova široka ramena i snažne mišice govorili su kako još uvek može da bude opasan protiv-nik. Za samo godinu dana, koliko je upravljao rančem posle očeve smrti, Džim Gudnajt je stekao ugled odlučnog, ali poštenog čoveka, sposobnog da vodi ljude. Ipak, kada se njegov pogled zaustavi na Bartu Galij, oči mu dobiše tvrd izraz.

– Ne znam šta da ti kažem, Gali – reče Džim ljudeskari. – Možemo ti dati nekoliko ljudi. S obzirom da

je tvoje imanje najmanje, a kradljivci te do sada, praktično, nisu napadali, ne bi trebalo da toliko strahuješ. Noćas neće biti mesečine. Ako dođe do napada, sumnjam da ćeš ti biti meta pljačkaša.

– Do đavola, Gudnajt! – prasnu Gali. – To nije pošteno. Zar ja nisam član Udruženja? Uvek sam pomagao kada su me pozvali. Imam razloga da verujem kako one hulje noćas spremaju nešto protiv mene. Možda ću se nekako snaći i sam. Ako strada zato što niste hteli da mi pomognete, onda ... – načinio je značajnu pauzu.

Galijev argument je bio jasan. Stalna pljačka stoke demoralisala je rančere u čitavom kraju i samo je njihovo udruživanje omogućilo siromašnijim odgajivačima da se nekako održe. Čak je i moćni ranč »Višbo« teško stradao. Prema Gudnajtovoj računici, njemu je za pola godine ukradeno preko hiljadu grla stoke. Ipak, do sada niko nije otkrio ko su pljačkaši. Nijedna stočar nije bio u stanju da potvardi kako je video lice i jednom od zlikovaca.

– Ti si nam i ranje najavljiavao neke napade – reče Gudnajt ljudini. – Bile su to lažne uzbune. Kada bih bio siguran da to sada nije slučaj ...

– Dobro, dobro – besno odvrati Bart Gali. – Nikada nisam tvrdio kako mogu da im čitam misli. Ako od vas nema pomoći, onda idem pravo šerifu Lintu Grendžeru. Lak-

še mi je da njega molim nego da klečim na kolenima pred tobom.

– U redu, u redu – odvrati Džim Gudnajt. – Pomoći ćemo ti, Gali. Ti i Stoval obavestite ostale. Neka pre ponoći dođu na tvoje imanje.

Oba posetioca okretoše svoje konje i u trku napustiše dvorište ranča. Gudnajt je dugo gledao za Galijem. Najzad je zavrteo glavom i promrmljao:

– Nekako mi se ne sviđa ovaj čovek. Ipak ...

Nije do kraja izrekao svoje sumnje, ali netrpeljivost koju je osećao prema Galiju stalno ga je uznemiravala.

Članovi Udruženja stočara, nekih desetak ćutljivih i smrknutih ljudi, okupiše se na Galijevom ranču nešto pre ponoći.

– Bart tvrdi kako je video da se u blizini njegove stoke muvaju neki sumljivi topovi – obavestio je Gudnajt prisutne. – Neka nam on sam to pobliže objasni.

Gali spremno ispriča šta je video i kakav su mu strahovanja i, najzad, zaključio:

– Kao što Gudnajt reče, pljačkaši su me do sada štedeli, ali možda su sada odlučili da mi u jednoj akciji zbrišu čitavo stado.

Zatim im je izložio svoj plan za akciju. Rančeri nisu stavljali primedbe na njegov predlog i onda se podeliše na nekoliko grupa. Svaka je uzela na sebe da čuva jedan deo imanja.

Časovi stražarenja sporo su pro-

ticali i kada je horizont na istoku počeo da dobija svetliju boju, rančeri su bili ubeđeni da im je noć jalovo prošla. Tas Stoval se taman spremao da glasno izjavi svoje negodovanje Gudnajt, kada tišinu iznenada naruši pucnjava sa zapada. Na Gudnajtov povik, rančeri se okupiše i odmah jurnuše na tu stranu.

– Tamo se nešto događa – gundao je stari Stoval.

Desetak minuta kasnije, on i Gudnajt stigoše do jednog grebena i spaziše usamljenog jahača koji im je mahao rukom. Gudnajt prepoznaše svog nadzornika.

– Otkuda ti ovde, Stive? – zadihano ga je upitao.

– Pogrešno ste izabrali mesto gde ćete sačekati pljačkaše – odvratila nadzornik. – Dok ste dremali kod Galija, one hulje su napale naša stada i oterali bar stotinu grla. Ja i Kerli nismo mogli da im se suprotstavimo. Obasuli su nas olovom i umakli sa stokom.

– Do đavola! – prasnu Gudnajt, unoseći u psovku sav bes koji se skupio u njemu. – Kada se to dogodilo?

– Pre jednog sata.

– I kuda su oterali stoku?

– Izgleda prema severu – glasio je odgovor.

– Onda su se uputili prema granici Ajdaha – umeša se Bart Gali i glasno počeo da kune pljačkaše. – Ako se i ovoga puta izvuku, onda...

– Izvući će se zato što si zahtevao da čuvam tvoje imanje – prekide ga Gudnajt. – Idemo na sever, momci. Ne verujem da su daleko odmakli.

Čitava grupa razgnevljenih ljudi pohita za Gudnajt. Dan je sva-njivao i uskoro su mogli jasno da razaberu tle oko sebe. Jedan čas kasnije, Gali pritera svog konja do Gudnajta. Nigde traga traga od stoke ili pljačkaša. Iako je teren bio kamenit i tvrd, trebalo je da naiđu bar na balegu.

– Pogrešili smo, Gudnajte – reče mu Gali. – Rekao sam ti da su pljačkaši krenuli ka granici Ajdaha.

– Možda si u pravu, Gali – hladno odvratila Gudnajt. – Ali, ovoga puta želim da se sam uverim pre nego što odustanem od potere.

– Dobro, dobro – uvređeno promrmlja Gali. – Priznajem da sam noćas pogrešio, ali ko ne bi na našem mestu. Proklete hulje!

Gudnajt ga oštro pogleda. Palo mu je u oči kako Galijev bes neka-ko nije uverljiv i da on više i sipa kletve samo zbog drugih.

Podne ih je zateklo daleko od imanja. Kao i sve ranije potere i ova je bila uzaludna. Nalazili su se oep tamo odakle su i počeli, jer ne samo da nisu otkrili ko su pljačkaši, ili gde se kriju, nego i na kakav misteriozan način uspevaju da pobegnu sa čitavim stadom stoke. Najzad Gudnajt dade znak da stanu. Razočarani ljudi okupiše se

oko njega.

– Vraćamo se - rekao im je. – Nadam se da će nam sledeća potera biti uspešnija.

– Kako to misliš? – upita stari Tas Stoval.

– Dobio sam sinoć telegram od dva čoveka koja je preporučio tvoj brat. Oni su mu pomogli u hvatanju pljačkaša stoke. I on mi je poslao telegram, ali na tvoje ime, pa ga nisam otvarao.

Sutra idemo u Hors da ih dočekamo. Evo ti telegram.

Stari Tas pocepa žuti omot i počeo da čita. Onda je klimnuo glavom i rekao:

– Ako moj brat preporučuje ovu dvojicu, onda su to zaista sposobni ljudi. Izgleda da je imao dosta muke da ih ubedi da prihvate ovaj posao.

– Ubedio ih je čim dolaze ovamo – odvrati Gudnajt. – Čekaj da vidim kako se zovu. Da, jedna je Džordž Parker, a drugi Hari Longbaf. Tako su potpisali telegram koji su uputili našem Udruženju iz Solt Lejk Sitija.

Ova vest nikoga nije toliko zainteresovala kao Barta Galija. Na prvu reč načuljio je uši, pazeći da mu ništa ne promakne. Kada se nešto kasnije potera spremala na rasturanje, on je jedini ćutao.

Kasno uveče, Gudnajt se vratio na svoj ranč. Bio je mrtav umoran i skoro je dremao u sedlu, ali se odmah prenuo kada je ugledao u svom dvorištu nekoliko goveda

oko kojih su stajali njegovi ljudi. Životinje su bile iscrpljene, prašnjave i tužno su mukale tražeći vodu.

– Odakle su došle? – upita Gudnajt.

Umesto odgovora, nadzornik i još jedan kauboj okretoše se trećoj osobi koja je stajala u senci. Bio je to Bart Gali.

– Na povratku sam ih zatekao na svom imanju – objasnio je. – I odmah sam ih poterao ovamo. Izgleda da su to goveda iz opljačkanog čopora.

– I ti si požurio da ih odmah vratiš? – iznenadi se Gudnajt.

– Da, plašio sam se da se pljačkaši ne vrate i da ih pokupe. – reče Gali. – Nije mi bilo teško za dobrog suseda.

Džim nije znao šta da kaže. Ova Galijeva neočekivana usluga učinila je da se oseća postićenim zbog svega što je rekao ili mislio o njemu.

– Hvala, Barte – rekao je. – Sutra sigurno dođi na sastanak Udruženja. Ako stignu ona dvojica koju nam šalje Tasov brat, onda ćemo imati zanimljiv razgovor sa njima.

– Svakako – klimnu glavom Gali.

Sutradan, rano izjutra, Gali je već bio u gradiću Hors i prisustvovao svim pripremama Udruženja stočara koje su činjene u čast dvojice boraca protiv pljačkaša stoke. Pa, ipak, on se poslednji uputio ka pivnici „Humbolt“, gde je trebalo

da se okupe. Bart je imao posebne razloge da ostane za šankom svakog omiljenog saluna i da kroz prozor motri na ulicu.

Najzd je ugledao signal koji je očekivao. Bilo je to jedno čebe, prebačeno preko visoke ograde kolskog dvorišta preko puta. Gali iskapi svoju čašu, nadlanicom obriša usta i izađe. Prešao je preko prašnjave ulice i na kapiji kolskog dvorišta oprezno zastao. Pošto se uverio da na ulici nema nikoga, hitro je zamakao unutra.

Tamo se zadržao jedva pet minuta, ali je još opreznije izašao napolje. Pošto se ponovo uverio da njegovog kretanje nije primećeno, Gali pređe na suprotni, drveni trotoar i počne žurno da korača ka pivnici »Humbolt«.

Kratko posle njegovog odlaska, iz dvorišta se pojavi drugi čovek. I on se obazreo na sve strane i onda žurno uputio u suprotnom pravcu.

Glava druga

Zveckajući mamuzama po drvenom trotoaru Glavne ulice u Hor-su, Slajser Kuli zastade ispred vrata koja su vodila u prostore iznad prodavnice »Nevada merkanti.«. Bila je to osoba surovog izraza, podmuklog pogleda i sa ustima nalik na posekotinu od noža. On se pope uz drvene stepenice i pokuca na jedna vrata u mračnom hodniku. Nečiji oštar, zapovednički glas pozva ga da uđe.

Čovek koji je sedeo za stolom, blizu prozora, bio je krupan, srednjih godina i kiselog izraza lica. Među debelim prstima dimila mu se cigara. Kuli tiho zatvori vrata i uputi se njemu. Nisu izmenjali pozdrave.

– Maločas sam razgovarao sa Bertom Galijem – tiho reče Kuli. – Rekao mi je da su neka dvojica lovaca na pljačkaše stoke koje je Udruženje stočara pozvalo na putu ovamo. To su, valjda, neki detekтиви. Kroz koji minut treba da stignu na stanicu. – Za trenutak je ućutao i njegove podmukle oči zasvetlucaše od novih misli.

Čeličnosive oči Dena Slaka netremice su ga posmatrale. Ako je Kuli bio čovek koji je svojim izgledom odmah pobuđivao opreznost, Slak je predstavljao nešto savim suprotno. Širokog lica i rumene spoljašnosti, delovao je solidno i imućno. U ovom trenutku napeto je razmišljao. Najzad mu se usne raširiše u mračan osmeh.

– Znaš li kako se zovu ta dva tipa? – upitao je.

– Bart mi reče kako je čuo da se jedan zove Džordž Parker, a drugi Hari Longbaf.

– Nisu mi poznati – promrmlja Slak. – Sigurno početnici – dodao je i prezrivo se nasmejao.

– Lako je tebi da se smeješ – prasnu Slajser na njega. – Bart kaže da ih je preporučio brat starog Tasa Stovala jer su njemu nedavno spasli stado i pohvatali ban-

du. Ja sam taj koji krade stoku. Situacija i do sada nije bila laka, a tek kada dođu ti detektivi, izgleda majstori u svom poslu, prosto ne znam šta ćemo da radimo.

Slak je ćutao i razmišljao. Iako mu imena koje je čuo od Kulija ništa nisu govorila, potajno se brinuo.

– Šta ti je još Gali rekao? – upitao je.

Slajser mu je ispričao sve što je znao i pomenuo sastanak stočara. Najzad, Slak klimnu glavom.

– Te detektive prepusti meni – progundao je. – Izaći ću ja s njima na kraj.

– U redu. – Slajser se okrete i izađe iz sobe, ostavljajući Slaka njegovim kombinacijama.

Dvadesetak minuta kasnije, putnički voz je stigao u stanicu Horsa. Dva čoveka, obično odevena i nalik na kauboje, izađoše iz kupea za pušaće i stupiše na peron. Nisu ni primetili kako ih sa sigurnog rastojanja posmatra rumeni Den Slak. Ostavili su stvari kod šefa stanice i krenuli ulicom ka najbližem salunu.

– Znači, to je taj Hors – reče Sandens Kid, koji je pažljivo osmotrio naselje. – Obična rupa, kažem ti.

Buč Kasidi se samo nasmeši i klimnu glavom. U toku svog dugogodišnjeg lutanja, njih dvojica su obišli na desetine sličnih naselja na Divljem zapadu i zato ih nije mnogo uzbudio oronuli izgled gradskih kuća, niti duboka prašina

na ulicama.

– Čudi me zašto dve železničke pruge dolaze u ovaj grad – primeti Kid. – I jedna je već suvišna.

I Buč je zapazio drugu staničnu zgradu.

– Vidiš, za ovako nešto nismo znali – promrmljao je. – Možda smo ovde mogli da razvijemo posao. Napadneš jednu, a onda odjuriš na drugu prugu i oni ne znaju kuda da te gone. To je, verovatno, neka sporedna pruga koja vodi u brda. Izgleda da gajenje stoke nije jedini posao kojim se bave ovdašnji stanovnici. Čuo si od onog tipa u vozu da u brdima ima i rudnika.

Malo kasnije, njih dvojica su se već obrela pred šankom u salunu za njima.

– Zdravo, momci – ljubazno je rekao. – Mogu li da vas častim pićem?

Dvojica prijatelja se iznenađeno okretoše i odmeriše nepoznatog od glave do pete. Mada je stranac prosto zračio ljubaznošću, Sandens Kid odmah postade nekako sumnjičav prema njemu.

– Ko ste vi? – smesta je upitao.

– Zovem se Den Slak. – Čovek pogleda u Buča. – Vi ste, sigurno, Džordž Parker?

– Ovaj, da. Ne sećam se da smo se ...

– Znam, znam – prekide ga Slak. Bilo je to prilično davno. Upoznali smo se u Denveru. Čini mi se da se onda niste bavili ovim poslom.

Pri pomenu Denvera, gde su

dvojica odmetnika imala brojne doživljaje i nosila se sa detektivima iz Pinkertonove agencije, Buč malo preblede. »Do đavola, da nas nije prepoznao ovaj tip?«

– Ovde se već čulo da ste stručnjaci za pljačkaše stoke – nastavi Den Slak. – Onda ste dobrodošli. – Onda ste dobrodošli. Sigurno vas je pozvalo ovdašnje Udruženje stočara. Jeste li potpisali ugovor s njima?

I pored Kidovog gundanja, Buč spremno reče:

– Još nismo.

– Onda nemojte žuriti – mirno odvrati Slak i počeo im objašnjati kako je nedavno ponovo otvorio rudnik »Baksin«, blizu napuštenog grada Endžela, na Planinama duhova, nekih osamnaest milja severno od gradića Vels. Iz Horsa je ka Velsu odila skoro zaboravljena železnička linija. Čim pruga bude popravljena od Velsa do rudnika, radovi na kopanju rude će otpočeti. – U vezi s tim imam jedan zanimljiv predlog – na kraju reče Slak. – Ako je u pitanju novac, mogu vam dati dva puta više nego što vam nude stočari.

– Nećemo zaboraviti na to – obeća Buč. – Sada moramo da se nađemo sa ljudima koji su nas pozvali.

– Oni su u pivnici »Humbolt« – reče Slak. – Videćemo se kasnije, gospodo.

Čim su izašli iz saluna, Sandens ljutito reče svom drugu:

– Prava nalickana hulja. Kaže da smo se sreli u Denveru. Već sam hteo da se mašim revolvera, ali se onda setih da ga moje oči nikada nisu videle. Zašto nisi odmah odbio njegovu ponudu?

– Za to uvek ima vremena – osmehnu se Buč.

U malom salunu pivnice »Humbolt«, Buč Kasidi i Sandens Kid zatekoše dvanaestak ljudi. Razgovor odmah prestade. Jedan stočar, mlad po godinama, ali očigledno vođa grupe, pođe im u susret.

– Vi ste Parker i Longbaf? – upitao je, a kada su klimnuli glavama, dodao je: – Čekali smo vas. Momci, ovo su ljudi koje nam je poslao brat Tasa Stovala. O njima nam je javio samo najbolje. Sada će, valjda, i ovde stvari krenuti nabolje.

Stočari ih bučno pozdraviše, a Bart Gali i stari Tas Stoval probiše se napred da se rukuju sa prijateljima.

– Kako je moj brat? – upita Tas. – Šta radi ona namiguša Džuli?

Pri pomenu imena Džuli Stoval, Buč malo pocrvene, a kid se namršti i nakašlja.

– Dobro je, dobro je – promrmlja Buč. – Samo, vaš brat ne može da makne iz svoje stolice. Ja i moj prijatelj smo baš zadovoljni što smo mu pomogli sa tim pljačkašima stoke.

Tas Stoval htede još nešto da pita, ali se Buč okrete vođi stočara, koji je poslednji prišao da se rukuje.

– Dakle, vi ste Džim Gudnajt? – rekao je.

Rančer mu se odmah svideo i odmetnik, sada nabeđeni detektiv, obradova se što će moći sa njim da sarađuje. Zatražio je da mu objasne situaciju.

Gudnajt nije oklevao sa pričom. Rekao je da su okupljeni ljudi stočari iz okoline Velsa, kojima su već mesecima pljačkali stoku. Napadi razbojnika nisu mogli da se suzbiju i pored svih napora. Rančeri su motrili na puteve koji su vodili prema pustinji na zapadu i kroz planine na severu, ali do sada nisu otkrili u kom pravcu je oterana ukradena stoka.

– U ovakvoj situaciji potpuno zavisimo od vaše pomoći, Parkere – reče Gudajt. – Mi smo bespomoćni.

Međutim, kada je Gudnajt pomenuo sumu koju je Udruženje bilo spremno da plati, odmetnik začuđeno zavrte glavom.

– Suma nije mala, Gudnajte – rekao je Buč. – Ali, za tu cenu nećemo moći da prihvatimo posao.

Rančeri iznenađeno ućutaše, a onda Bart Gali povika:

– Kako? Pa, to je ucena, Parkere! Vi ste obični... – Gudnajt ga hitro ućutka.

– Iz mog telegrama ste znali šta možete da očekujete – rekao je. – Zašto ste sada promenili mišljenje?

– Dobili smo bolju ponudu – mirno odvrati Buč.

– Zar tek što ste sišli s voza?

– Da. Neki čovek po imenu Slak ponudio nam je posao u vezi sa njegovim rudnikom u Endželu.

– Slak! – prosto kriknu stari Tas Stoval. – Otkud je ta hulja saznala zašto ste vi došli ovamo? – Mračno je pogledao u lažnog detektiva. – Upozoravam te, Parkere, da ne prihvatiš posao kod njega.

Odmetniku je odmah bilo jasno da je Den Slak neprijatelj ovih ljudi, ali je, ipak, upitao:

– A šta imate protiv Slaka?

Gudnajt ga odmah obavesti. Prethodnog leta Slak je organizovao preduzeće koje je trebalo da izgradi branu na reci Ovihi, kako bi se stvorio rezervoar vode toliko potrebne u sušnim mesecima. Svi stočari iz okoline su uložili skoro čitave svoje uštede u ovaj poduhvat, ali, kada je jedan stručnjak obišao teren, ispostavilo se da je projekat nemoguće izvesti. Niko nije ponovo video svoj novac, a Slak se odjednom obogatio. Odmah posle neuspeha ovog poduhvata, Gudnajtov otac je nađen ubijen u preriji. To je ukazivalo na Slaka, jer je Gudnajt pretio da će ga tužiti sudu zbog novca, ali ovoga je porota oslobodila usled nedostatka dokaza. No, umesto da posle ovog objašnjenja Buč promeni odluku, on samo reče:

– Da, shvatam vaše raspoloženje prema Slaku, gospodo, ali... Ne, za te pare vam neću potpisati ugovor.

U malom salunu odjeknuše kletve i psovke. Najglasniji je bio Bart Gali. Tas Stoval poče da maše pesnicom i da viče:

– To je nepošteno, Parkere! Parkere! Kako je moj brat mogao da vas preporučiti? To vam nećemo zaboraviti.

Odmetnik dade znak Kidu i oni uzmakoše ka vratima. Mada je nekolicina rančera pokušala da ih zaustavi, bilo je dovoljno da njih dvojica spuste ruke na drške koltova pa da se ovi povuku. Čim su se našli na ulici, Buč krete pravo prema salunu »Zlatna palata«. Slak ih dočeka raširenih ruku.

– Rekao bih da ste odbili one kravare – izjavio je sa osmehom. – Meni su potrebna dva čoveka koja će čuvati prugu na delu gde ona ide kroz kanjone – lukavo je slagao. – Tamo je prav divljina i ko zna šta se može dogoditi tračnicama. Samo, pazite, onde vas možda čekaju neprijatnosti.

– Nas dvojica smo, u stvari, specijalisti za pruge – sa osmehom odvrati Buč Kasidi. – To nam više leži nego stoka.

Ubrzo se sporazumeše za plaćanje. Slak je želeo da odmah stupe na posao i objasnio je Kidu gde može uzeti konje, a Buča je poveo do zgrade one druge železničke stanice.

– Idemo do Midlendske železnice – rekao je. – Želim da upoznate gospođicu Karon Longstrit. Posle očeve smrti, ona je postala vlasnik,

menadžer, blagajnik i šef stanice na toj železnici.

Ispostavilo se da je zgrada Midlendske železnice u prilično oronulom stanju, baš kao i zardale tračnice koje su vodile ka bridima. Buč vide nekoliko starih putničkih vagona i desetak teretnih. Jedna prastara lokomotiva, skoro potpuno zardala nalazila se na sporednom koloseku. Zato je Karon Longstrit predstavljala iznenađenje. Kada je Slak predstavio Buča i objasnio njegovo prisustvo, lepa devojka se rukova sa lažnim detektivom, ali odmah reče:

– Nije loša ideja čuvati prugu. Samo, ja to ne mogu da plaćam.

– Niste me dobro razumeli – ljigavo primeti Slak. – Ja sam najmio ove ljude, gospođice Longstrit. Oni će raditi za vas, ali ja ću ih plaćati. Zar to nije fer?

– Nije – spremno da odvrtila. – Ali, kako mi to ide u korist, neću se pretvarati da protestujem.

Odgovor je zadovoljio Slaka i, pošto je još nekoliko minuta razgovarao, on ode, ostavljajući Buča i Karon zajedno.

– Iako ste bili protiv našeg angažovanja, očigledno se slažete da bi deo pruge između Velsa i Endžela trebalo čuvati – reče Buč. – Zbog čega?

– Zbog onih stočara – odgovorila je devojka bez oklevanja. – Pre dve godine dogodila se provala oblaka u brdima, zbog čega je nasip na pruzi popustio. Ja sam odbila

da prevezem deset vagona punih stoke sve dok se nasip ne popravi, ali stari Roki Gudnajt, čija je bila stoka, zahteo je da krenemo. Dogodilo se nesreća. Dva vagona su skliznula u provaliju i Time Bakton, jedan od Gudnajtovih kaubojja, umalo nije poginuo. Međutim, prilikom pada teško se povredio i ostao bogalj, nesposoban za kaubojski posao. To ga je toliko ogorčilo da je prosto sišao sa uma. Nekoliko puta nam je rušio prugu i čak pokušao da uništi našu jedinu lokomotivu. Naravno, stočari su na njegoj strani.

– I kako izlazite na kraj? – upita Buč.

– Jedva – glasio je iskreni odgovor. – Da nije gospodin Slak odlučio da ponovo otvori rudnik u Endželu, ja bih zatvorila prugu. Stočari iz Velsa više ne transportuju stoku mojom železnicom. Ni Slaka ne trpe, ali s pravom. Mislim da im je izmamio novac i na kraju ih prevario. Naročito od kako je Roki Gudnajt ubijen.

– To je otac Džima Gudnajta, zar ne?

– Da – potvrdi Karon. – Slak je bio optužen, ali u njegovu korist svedočio je Tim Bankton i tako je čitava stvar legla.

– Da li je taj Bakton još uvek ovde? – upita Buč, iznenada zainteresovan za osakaćenog kauboja.

– Nije. Nestao je pre nekoliko nedelja. Priča se da je zauvek otišao odavde.

Buč je hteo nešto da kaže, ali se vrata kancelarije sa treskom otvoriše i unutra ulete Džim Gudnajt.

– Šta vi ovde tražite, Parkere? – besno ga upita rančer. Buču nije promaklo crvenilo koje se pojavilo na licu Karon Longstrit i to mu je bilo dovoljno da zaključi kako između devojke i rančera ima nešto od običnog poznanstva. To je objašnjavalo i bes koji je Gudnajt pokazao ugledavši Buča pored devojke.

– Ja slučajno radim za Midlendsku železnicu – mirno odgovori Buč.

– Šta! – zaprepasti se Gudnajt. – Zar Slak nije hteo da...

– Gospodin Slak je najmio Parkera i njegovog kolegu da čuvaju prugu koja vodi od Velsa u brda – umeša se Karon.

– Da je čuvaju od nas, zar ne? – zajedljivo primeti Gudnajt. – Maločas su mi rekli kako si ti, Karon, sklopila sporazum sa Slakom o prevozu rude iz »Baksikna«. Nisam mogao da verujem i zato sam došao da to čujem od tebe.

– Istina je.

– To ne smeš da uradiš! – grmnu Gudnajt. – Slak ne samo da je hulja već je i ubica. Šta ti je bilo, Karon?

– Misllila sam na prugu – reče devojka. – Od kako ste ti i tvoji prijatelji prestali da prevozite stoku, tračnice su zarđale. Moj posao je da prevozim robu. Kada mi je Slak ponudio posao, ja sam prihvatila. Inače, on me ne interesuje, ako se

toga pribojavaš.

Gudnajt pocrvene. Nekoliko trenutaka je razmišljao šta da kaže, ali se baš tada Buč umeša:

– Ne pre naglujte, Gudnajte. Trebalo bi da razumete i njen položaj.

Rančer se sada besno okrete na njega.

– Nas dvojica smo rekli šta je imalo da se kaže, Parkere! – dreknuo je. – Gledajte svoja posla.

– Možda se razlikujemo u mišljenju šta je moj, a šta vaš posao – mirno odvratila Buč.

– Znači, tražite kavgu? – dreknu Gudnajt. – U redu, možemo smesta da se obračunamo.

Lažni detektiv se samo osmehnu.

– Možda ćete najzad shvatiti da ja nisam ovamo došao vama za ljubav, Gundajte – rekao je. – Nemam običaj da se tučem ni oko čega. Ako nemate bolji razlog od ovog, onda se nećemo tući. Rekavši ovo, on se okrete i izađe iz stanične zgrade.

Pošto je Sandens Kid nabavio konje za obojicu, dvojica prijatelja napustiše Hors i uputiše se ka severu. Svi su izgledi bili da im predstoji mirna, poslepodnevna šetnja posle brzih događaja od pre podne. Istina, plavokosi revolveraš nije prestajao da gundđa, jer nikako nije shvatao Bučove poteze i ovaj neočekivani obrt, za koji je on smatrao da im samo komplikuje život, najmanje mu je odgovarao. Najviše je želeo da što pre pobegnu

odavde i da najzad odu u planine, gde bi se odmorili, pre svega od ljudi i sukoba sa njima. Ali, kao i uvek, Bučoa spontana želja za avanturama bila je jača od svega i on je jedva dočekao priliku da naoko jednostavnu situaciju komplikuje.

Međutim, Buč i Kid ne bi bili tako mirni da su mogli nekako da čuju razgovor između Dena Slaka i Slajsera Kulija, koji se odvijao još dok su njih dvojica bili kod poslednjih gradskih kuća.

Iz stare navike, dvojica prijatelja nikada nisu jahali suviše blizu jedan drugom. I sada su razgovarali sa rastojanja od četiri ili pet jardi i usput pažljivo posmatrali okolinu. Sandens je nekoliko minuta ćutke razmišljao, a onda progundao:

– Nikada nisam pomišljao da ću od pljačkaša vozova postati čuvar pruge.

– Ti znaš da nam železnica leži u krvi – odvratila Buč. – Bez vozova, mi se nekako tužno provodimo.

– Taman je Buč podigao glavu da osmotri stenu iznad puta, kada u mirnom vazduhu odjeknu prasaka puške i metak mu zviznu pored samog lica.

Buč se munjevito baci u stranu. Još pre nego što je pao na zemlju, Kidov kolt je besno bljuvao vatru prema napadaču. Buč umiri uplašenog konja, izvadi pušku iz futrole na sedlu, koju su dobili zajedno sa konjima, i pogleda prema stenama.

– Gore je, u onoj pukotini – pro-
sikta Kid i pokaza rukom. – Video
sam dim.

Bučovo lice je bilo bledo i na-
pregnuto. Smesta je opalio ka oz-
načenom mestu i poterao konja u
stranu. Sandens Kid pojuri za
njim. Pre nego što su prevalili pola
puta uz padinu, do njih dopre uda-
ljeni topot kopita. Zatim se napa-
dačeva pušak ponovo oglasila i
meci zazviždaše oko njih. Uz jeziv
fijuk odbijali su se o granitno ste-
nje i nestajali u žbunju. Prijatelji u
jednom dahu izleteše na greben,
odakle su samo mogli da vide sen-
ku nekog konjanika kako nestaje u
daljini.

– Za njim! – dreknu Buč.

No, potera je bila uzaludna. Na-
padač je, očigledno, odlično po-
znavao teren i nestao je u prvoj ja-
ruzi pre nego što su prijatelji mogli
bolje da ga osmotre.

Ipak su dobrih desetak minuta
razgledali tle i tragali za nekim
znacima koji bi im više rekli o na-
padaču, a onda Kid pogleda pre-
korno u prijatelja i reče:

– Priznaj da je umakao.

Buč klimnu glavom.

– Kao u stara, dobra vremena –
produži revolveraš. – Ponovo smo
usred gužve.

Glava treća

Neprekidno terajući konja, Den
Slak kasno posle podne stiže do
napuštenog rudarskog gradića En-

džela. Naselje se nalazilo u maloj
dolini oivičenoj golim, kstenovi-
tim stranama. Sa severne strane
dolinu je zatvarao ogroman masiv
Planine duhova. Baš na padini ove
planine bilo je pronađeno zlato i
rudnik »Baksikn«, čiji se veliki ot-
vor nalazio na kraju tračnica Mid-
lendske železnice, nekada je dono-
sio velike prihode i stvorio uslov
za postanak ovog malog naselja.

Slak se uputi pravo prema ulazu
u rudnički tunel. Na zaravni ispred
tunela, između zardalih mašina i
velikih gomila rudače, jedno pola
tuceta ljudi mračnog izgleda čeka-
lo je na njega.

Oni poskakaše na noge kad se
Slak pojavi. Jedan mu prihvati ko-
nja ali Slak samo reče da ostanu na
mestu i motre da se ne bi neko ne-
pozvan privukao. Zatim se pešice
uputio stazom koja je vodila ka na-
puštenom naselju.

Čim je izmakao izvan pogleda
grupe kod rudnika, Slak prestade
da zvižduće i ubrza korake. Nahe-
rene zgrade Endžela ukazaše se
pred njim. Sa Glavne ulice on skre-
te u nekadašnji trgovački deo gra-
dića, gde je vladala mrtva tišina.
Ispred ulaza u jedno sokače, Slak
zastade i obazre se. Onda je huk-
nuo kao sova i zato je nekoliko
puta ponovio. Već je postajao ner-
vozan, kada do njega stiže odgo-
vor. Iskrivljena vrata na najbližoj
kući malo se pomeriše i škripa na-
tera Slaka da se okrene. Držanje
nalickane propalice se prilično

promenilo za poslednjih nekoliko minuta. Više nije bio onako nadmen i samouveren.

– Jesi li ti, Time? – tiho je upitao.

– Prestani da hučeš i dolazi ovamo – reče mu jedan dubok, promukao glas.

Slak uđe i obrete se u jednoj prostoriji niske tavanice. Iz senke, u zadnjem delu, izdvoji se jedna ogromna, deformisana prilika, koja je u polumraku monstruozno delovala. Taj čovek je nekada morao biti pravi džin, mada je i sada bio veliki. Usled neke nesreće, telo mu je bilo presavijeno i bezoblično. Masivna ramena sada su bila kriva, a ogromne mišice visile su mu skoro do kolena. Jedna ruka bila je duža od druge. Unakaženo lice izgledalo je više nego ružno, ali mu je zato i duboko usađenim očima, koje su se krile ispod čupavih obrva, svetlucaio plamen nepresušne snage i volje.

Bio je to Tim Bakton, čovek koji je pre dve godine nastradao u nesreći na Midlanskoj železnici. Slak ga oprezno pogleda i jedva savlada želju da okrene oči od tog odvratnog lica.

– Dakle? – zapovednički progundā Tim.

– Danas se nešto dogodilo i ja sam morao sam da postupim na svoju ruku – reče mu Slak i na brzinu ispriča o dolasku dvojice detektiva, kao i o odluci da ih zaposli kod sebe. – Mislio sam ... – nastavio je da objašnjava, ali ga Bakton

ućutka pokretom svoje ogromne šake.

– To ti je bio glup potez – nezadovoljno je promumlao. – Samo se razbacuješ novcem. Jeftinije bi bilo da ih nekako smakneš. Ne želim da ta njuškala obilaze oko rudnika.

Slak se namršti. Mada je zazirao od džinovskog bogalja, on ga je istovremeno i silno mrzeo.

– Kako to misliš jeftinije? – upitao je. – Zar mi nisi rekao da se u ovom napuštenom rudniku krije čitavo bogatstvo? Trebalo je samo da prikupimo novac kako bismo mogli da otpočnemo sa radovima. Zato i pljačkamo stoku. Uostalom, zar baš moram da te pitam za svaku akciju? Valjda i ja umem da mislim – prkosno je završio.

Bakton ga je ćutke dugo motrio, tako da Slak opet postade nervozan.

– Praviš se važan, a? – najzad se čulo njegovo preteče mumlanje. – Nemoj nijednog trenutka da pomisliš kako me možeš nadmudriti. Namerno sam te spasao na sudu, i to nemoj da zaboraviš. Šta si bio pre nego što sam te uzeo kod sebe? Obična hulja, koja bi čoveku preseklā grlo za pola dolara. Načinio sam te bogatim sa onom podvalom oko brane. Da nije bilo mene, stočari bi te obesili zbog ubistva Rokija Gudnajta. Sada te čeka još veće bogatstvo. Samo, dok se to ne ostvari, imaš da radiš tačno ono što ti ja kažem. Utuvi to sebi u gla-

vu.

Slak je znao da Bakton govori suštu istinu. Čitav plan se rodio u glavi bogalja i Slak je samo postupao po njegovim uputstvima. Pošto su obmanuli stočare sa projektom brane, ispostavilo se kako taj novac još uvek nije dovoljno za otvaranje velikog rudnika, pogotovu što je prethodno trebalo kupiti pravo na eksploataciju. Da bi se nekako opravdao, Slak je taman hteo da kaže bogalju o svom dogovoru sa Slajserom, ali se, ipak, uzdržao i samo rekao:

– Lako mogu da otpustim te dektive.

– Neka oni samo dođu ovamo. Ja ću se pobrinuti da vam više ne smetaju – zareža Bakton.

– Dobro, ali dotle i ostali ljudi moraju biti plaćeni – značajno reče Slak.

Bakton ga za trenutak ošinu pogledom i onda nestade iz prašnjave prostorije. Posle nekoliko minuta vratio se sa prilično teškom vrećicom od jelenske kože i spustio je na Slakovu šaku. Ovaj odmeri težinu vrećice i strpa je u džep kaputa.

– Gledaj da ti ove pare potraju – reče mu Bakton. – I nemoj suviše često da se ovde pojavljuješ. Čekaj na moj znak. Slušaj, ne moram opet da ti ponavljam šta će biti s tobom ako samo zucneš i jednu reč o meni i o tome odakle dolazi ovo zlato. Poslednje što ću uraditi u životu biće da ti otkinem glavu!

Slak oseti kako mu hladni žmarci klize niz kičmu. Nekako je povratio uvređeno dostojanstvo i promrmljao:

– Nego, Time, ja bih želeo da vidim tu novu zlatnu žilu koju si otkrio u »Baksikinu«. Zašto me ne povedeš u okno?

– Videćeš zlato kada ja to budem želeo i nikako ranije – reče Bakton.

Slak samo sleže ramenima. Znao je da je svako navaljivanje uzaludno i zato se bez pozdrava oprostio od svog jezivog ortaka, pa požurio pustim ulicama Endžela, nezadovoljan i sobom i zbog poniženja koje je njegova sujeta maločas pretrpela.

Severno od Velsa, železnička pruga i drum išli su paralelno kroz kanjone i peli se ka napuštenom rudarskom naselju. Buč Kasidi i Sandens Kid najzad siđoše sa, u korov zaraslog, puta i nastaviše železničkim nasipom, želeći da se upoznaju sa svojom novom službom. Predeo oko njih bio je pust, divalj i nekako zloslutan.

Sunce se već bilo nisko spustilo na zapadu kada Kid prinese šaku očima. Pošto je osmotrio, reče:

– Vidim neke ljude koji rade na pruzi. To je sigurno grupa za koju je Slak rekao da opravla nasip.

Buč klimnu glavom. Uskoro su se približili do mesta gde je jedna stara lokomotiva gurala otvoreni vagon natovaren šinama i pragovima, dok je desetak ljudi postavlja-

lo tračnice pod nadzorom jednog visokog, snažnog čoveka riđe kose i plavih očiju, čije su glasne i zajedljive upadice govorile da pred sobom imaju punokrvnog Irca. Buč dojah do njega.

– Jeste li vi Kon Marfi? – upitao je.

– Ja sam – potvrdi Irac. – A ko ste vi? – Pošto je Buč predstavio sebe i Kida, predao je poslovođi poruku od Karon Lonstrit. Marfi je pročitao i podrugljivo napući usta. – Ko je ikada čuo da se čuva železnička pruga? Pa, ovde nema Indijanaca niti pljačkaša vozova. Nema šta da se pljačka. Ta devojka kao da nije pri sebi.

– To je ideja Dena Slaka – glasno reče Buč, a u sebi pomisli: »Varaš se, prijatelju, ako misliš da ovde nema pljačkaša vozova«. – On želi da čuvamo prugu. Dobro nas je platio i mi smo prihvatili posao.

– A, tako – progundao Marfi. On je bio iskusni graditelj mnogih pruga, veteran iz ratova s Indijancima, baš kao i Keln Raker, sedokosi mašinovođa, koji je zajedno sa ložaćem izvirivao sa lokomotive. – Za sada još nemate šta da čuvate – dodade Irac. – Mi smo se smestili gore u Endželu, pa ćete i vi, verovatno, tamo stanovati. Imate da pređete još jednu milju.

Među ljudima koji su posmatrali detektive kako nastavljaju put nalazio se i Slajser Kuli, koji se pravio veoma zauzetim oko postavljanja pragova na nasipu. On je ovamo

dojurio kako bi imao alibi za slučaj da detektivi počnu da istražuju ko je pucao na njih. Ali, Buč ga i ne pogleda jer nikada ranije nije video tog čoveka. U Endžel su stigli sa poslednjim zracima sunca i prvo što im je privuklo pažnju bio je mračan ulaz u rudnik.

– To je sigurno »Bakskin« – reče Buč i pokaza prema tunelu u podnožju planine. – Ono su Slakovi ljudi.

S jedne strane tunela videla se nedavno podignuta brvnara i Buč zaključio kako ista služi za smeštaj Slakovihi ljudi. Odlučio je da za sada ne ide tamo, već je skrenuo levo, kako bi obišao napušteni gradić.

Pošto su prošli pored naherenih, drvenih kuća, čiji su prozori bez stakla podsećali na prazne duplje mrtvačke lobanje, Sandens počeo da vrti glavom i da gundao.

– Ovde mi se baš ne sviđa. Kao da me iza svakog onog prozora neko gleda.

Na kraju Glavne ulice Endžela, dvojica prijatelja prodoše pored nekadašnjeg hotela. Nešto dalje ugledali su jednu radnju koja kao da nije bila napuštena. Unutr je gorela svetlost i na policama se videle prašnjava roba. Jedan starac se pojavi na ulazu radnje baš kada su silazili s konja.

Buč i Kid popeše se uz škripave stepenice i klimnuše glavama starcu. Još jedan čovek istog doba nalazio se unutra. Obe starine imale

su na sebi izbledele vunene košulje i izgužčvane šešire.

– Milo mi je što smo se upoznali – reče prvi starac kada Buč predstavi sebe i plavokosog revolveraša. – Ja sam Saki Vitters. Ovde živim već trideset godina i vlasnik sam ove radnje. Upoznajte predsednika opštine Endžela, našeg uvaženog Cika Bredlija. – Mahnuo je rukom prema starcu kod tezge. – Mi jedini održavamo grad u životu – ponosno je dodao. – Šta vas je dovelo ovamo?

Buč prihvati ponuđenu čašu i onda objasni zašto su on i Kid došli u naselje. Čuvši ovo, Vittersu zasvetlucaše oči i on se okrete Bredliju, pa uzviknu:

– Šta sam ti rekao! Čim je Slak najmio stražara da čuvaju prugu, to znači da će železnica proraditi. Za mesec ili dva, »Bakskin« će ponovo da lifieruje zlato. Život se vraća u Endžel.

Čik Bredli, koji je podsećao na starog guštera, razvuče svoje izbornano lice u napukli osmeh i ćutke klimnu glavom. Buč i Kid su smešćći se, posmatrali radost dvojice staraca. Zatim im ovi rekoše kako je stari hotel ponovo otvoren i da se tamo smestila grupa Slakovih ljudi. Vitters je kuvao za Marfijeve radnika, kao i za one iz rudnika. Ponudio je Buču i Sandensu da se hrane kod njega.

Sa zalaskom sunca, u naselje počese da stižu prvo ljudi iz rudnika, a zatim i Marfijeva družina. Sa nji-

ma se pojavi i Den Slak. Kicoš objasni Buču da je došao ovamo kako bi ubrzo radove.

– Za koji dan moj posao je završen – reče mu Marfi. – Voz će uskoro da protutnji prugom.

Od jedne prazne radnje, u susedstvu, ona dva starca su napravila trpezariju i u njemu smestila stolove, sklepane na brzinu od starih dasaka. Uskoro se osetio miris jela, a bučni razgovor odjeknu u sabl-
snom naselju. Vitters i Čik zabavljali su svoje goste pričama o duhovima, koji su se, navodno, pojavljivali u napuštenom rudniku.

– Možda duhovi i prave larmu u »Baksikinu« – reče jedan od Slakovih ljudi. – Kada sam pre neki dan ušao u tunel, jasno sam čuo kako neko ide po hodnicima.

Slak se trže i okrete govorniku.

– Kakvi koraci? – odvratio je. – Tebi se to pričinilo. To pucaju stari podupirači u oknima.

– Izgleda da je tako – promrmlja čovek, ali ne baš ubeđeno. Buču i Kidu nije promakao ovaj razgovor i oni se samo zgledaše.

Posle večere, dvojica detektiva ponovo pojahaše konje i kretoše pema pruzi. Kada su odmakli od naselja, Kid zaustavi konja i reče:

– Meni se ne ide po mraku. Sačekaćemo još malo, pa da se vratimo na spavanje.

– Produžićemo još malo – reče Buč, koji nije zaustavljao konja.

– Zbog čega? – progundā Kid, spreman da se prepire. – Po ovoj

pomrčini ne vidim ni prst pred okom. Hoću da čujem neki jači razlog.

Buč je ćutao i samo terao konja.

– Dobro, šta misliš o ovom Slaku? – produži revolveraš, koji je po prvi put pokazao neko zanimanje za avanturu u koju su bili upali. – Mnogo bi nam pomoglo kada bismo nešto znali o njemu.

– A koga ovde da pitam za Slaka? – odvrati Buč. – Ipak, postoji čovek koji sigurno nešto više zna o Slaku.

– Ko to?

– Sećaš li se da je Tas stoval rekao da njegov brat, Džulin otac zna šta se ovde događa. On je, sigurno, bio u ovom kraju i verovatno je čuo za Slaka. Kad je pao sa konja i oduzeo se, zaboravio je na Tasove nevolje i tek ga je ovaj podsetio svojim telegramom.

– Znači, pokušaćes da stupiš u vezu sa Stovalom? – upita Sandens, kome se nije svidelo što njegov prijatelj ponovo uspostavlja odnose sa rančom »Jelenski rog«, gde se nalazila lepa Džuli Stoval.

Tada su baš izbili na vrh jednog grebena i Buč pokaza rukom ka dalekim svetiljkama koje su treperile u mraku.

– Ono je tamo, verovatno, gradić Vels – reče odmetnik. – Nadam se da odayde možemo da pošaljemo telegram Stovalu. Ako bismo to učinili iz Horsa, onda bi, verovatno, stari Tas i Gudnajt za to saznali.

Nastavili su malo brže. Kada su

stigli u Vels, odoše do stanice i Buč napisa na formularu poruku koju dežurni službenik prihvati.

– A kada želite da vam se pošalje odgovor? – upita ih je pre nego što je počeo da otkucava telegram.

– Ja ću svratiti ovamo i uzeću ga – odgovori Buč. – Možda će proći nekoliko dana pre nego što odgovor stigne. Hajdemo, Kide.

Glava četvrta

Mizantrop – bila je reč koju je možda valjalo izmisliti da bi se njome opisao Tim Bakton. Zbog svoje nesreće on je mrzeo sve ljude i go-reo je od želje da svima koji mu dođu nadohvat ruke nanese patnje i uništenje.

Teške povrede, koje je pretrpeo u onoj železničkoj nesreći nanele su mu velike fizičke štete, ali su još više uništile njegov duh. Kada je prezdravio i shvatio da više nije sposoban za kauboja, odlučio je da realizuje zločinačke planove, koji su mu se u toku višemesečnog ležanja u postelji razvili u glavi. Izmislio je podvalu sa branom i preko Dena Slaka odmanuo rančere, odbio je Gudnajtovu ponudu da mu pomogne i sa svirepim zadovoljstvom svedočio na sudu u Slakovu korist i tako ovoga spasao za služene kazne zbog ubistva strog Rokija Gudnajta.

Pošto je pažljivo proširio glasine da odlazi iz ovog kraja, Bakton se povukao u rudnik »Bakskin«, oda-

kle je gvozdenom rukom upravljao izvršenjem svojih planova.

Mada se retko pojavljivao na svetlosti dana i mesecima ga niko nije viđao osim Slaka, Tim Bakton je živeo prilično udobnim životom. Uvek je imao svežeg mesa, a visoko gore, na planinskoj padini, podigao je sebi vrt. Da bi prekratio dosadu, Bakton je neprekidno obilazio napuštena rudarska okna i uskoro upoznao »Baksikin« kao svoj džep. Tako je i otkrio onu zelenu žicu koja se pojavila prilikom odronavanja jednog starog, zabačenog okna. Posle pronalaženja zlata, Bakton je sada samo sanjao da postane bogat i silan i uopšte nije imao nameru da to bogatstvo deli sa Slakom.

No, dok se ti ciljevi ne budu ostvarili, trebalo je dosta uraditi. U ovom trenutku Bakton je žurio prema glavnom tunelu rudnika. Išao je bez ikakve svetiljke, ali nijednom nije posrnuo niti se sudario s srušenim podupiračima. S vremena na vreme dohvatio bi svojim ogromnim rukama grede na nastrešnici okna i prebacivao bi se preko pukotina u hodnik.

Uskoro se našao u jednom nižem tunelu. Mnoga okna za ventilaciju bila su odavno pregrađena daskama, što je Baktonu koristilo, jer je tako, sakriven iza pregrade, mogao da sluša šta se govori s druge strane, a da ostane neprimećen. U rudniku je uvek bio neki od pljačkaša koji su se brinuli o ukra-

denoj stoci. Prisluškujući njihove razgovore, Bakton je stalno bio u toku događaja i mogao je sa sigurnošću unapred da planira svaki svoj potez.

U ovom trenutku nadao se da će oslušnuti šta se govori o toj dvojici detektiva koje je Slak zaposlio. Zato je bio iznenađen kada je čuo da su Buč i Kid više stigli u glavni tunel rudnika. Nekoliko rečenica koje stigoše do Baktona objasniše monstruoznom bogalju njihovo prisustvo. Po povratku iz naselja, dvojica prijatelja su svratila u rudnik da se upoznaju sa situacijom u njemu. Instinktivno osećajući da su mu oni opasni, Bakton je nape-to kroz pukotinu između dasaka posmatrao Buča i Kida, koji su stajali tačno na sredini uzanih tračnica za rudarske vagonete. Odjednom mu pade na um jedna ideja i Bakton se hitro povuče kroz okno za ventilaciju.

Uskoro se obreo s druge strane glavnog tunela, gde su se nastavljale zarđale tračnice. Prišao je jednom napuštenom vagonetu, još uvek prepunog rude i svojim osakaćenim, ali spretnim, rukama hitro podmazao točkove pomoću kantice za ulje koju je tu držao. Postavio je vagonet na šine i onda ga pogurnao. Na ovom mestu pruga je imala pred i vagonet uskoro dobio veliko ubrzanje. Sa više od jedne tone rudače, vagonet se tako pretvorio u zahuktalo tane, koje Bakton sada pusti iz ruku. Svom

brzinom sjurio se kroz okno za ventilaciju da bi sa malopredašnje osmatračnice mogao da vidi rezultate svakog plana.

Vagonet trensu o pregradu glavnog tunela. Daske se razleteše na sve strane, a ljudi koji su se nalazili na suprotnoj strani uplašene povikaše. Uz veliku buku i tandrkanje gvožđa, vagonet izlete u glavni tunel, ispade sa šina i svom silinom o suprotni zid, Komadi rude i kamene razleteše se na sve strane kao posle eksplozije.

Ništa, osim čiste sreće, nije moglo da spase ljude koji su razgovarali u glavnom tunelu i samo trenutak ranije pomerili se sa tog mesta. Da to nisu učinili, većina bi ih stradala. Buč i Sandens su bili ostali na tračnicama, ali čim je do nji doprlo tandrkanje vagoneta, Buč instinktivno gurnu svog prijatelja u stranu i sam skoči za njim. To je bilo učinjeno u poslednjem trenutku.

Vagonet je tresnuo o zid, a nekoliko komada rude pogodilo je Buča i Sandensa. Srećom, osim uboja i nekoliko modrica, njima se ništa drugo nije dogodilo.

Prvi se od iznenađenja pribrao Buč. Video je kako je vagonet ipak zakačio jednog čoveka, koji je uz bolan jauk poleteo kroz vazduh.

– Dajte lampe! – dreknuo je i požurio ranjeniku u pomoć.

Na drhtavoj svetlosti rudarskih lampi, on ugleda ranjenika. Ležao je bez svesti, dok mu je sa glave tekla krv. I na Sandensovom licu

videla se duboka posekotina.

– Ovog čoveka treba odvesti lekaru – reč Buč. – Podmetni rame, Kide, pa da ga iznesemo napolje.

– Bogamu, umalo nismo svi poginuli! – besno viknu jedan od Slakovih ljudi. – Odakle sada taj vagonet?

– Možda se dogodio neki potres u oknu i to je pokrenulo vagonet – zbunjeno reče drugi.

Buč i Kid ih nisu slušali. Izneli su onesvešćenog čoveka napolje i posadili ga na sedlo ispred plavokosog revolveraša. Kada su malo odmakli, Buč reče:

– Vagonet se nije sam pomerio. Video sam da su mu točkovi tek podmazani.

– Znači, tako – progundā Sandens Kid. – Taj poklon je bio nama namenjen. Drugi atentat za samo jedno poslepodne. I ti si mi tvrdio kako ćemo se ovde bezbedno zabavljati.

Milju dalje, niz prugu, zatekli su jednu lokomotivu Midlendske železnice, koja je dogurala otvoreni vagon natovaren drvenim pragovima za prugu. Radnici su baš istovarili pragove, a De Slak je nadgledao posao. On i Slejser Kuli razrogačiše oči kada ugladaše ranjenika na Kidovom sedlu.

– Šta se dogodilo? – upita Slaki.

Buč ga upoznade sa incindentom u rudniku i dodade da bi ranjenika trebalo hitro prebaciti do lekara.

– To znači da ćete vas dvojicu

morati da odjašete do Velsa – ošt-ro odvrati Slak.

– Taman posla! – prasnu Buč. – Pa, nama će biti potrebno tri ili četiri časa jahanja do grada. Lokomotiva to može da prevali za jedan sat. Svaki minut čekanja možda znači smrt za ovog čoveka.

– Baš me briga – brutalno reče Slak. – Lokomotiva mi je potrebna. Opravka pruge mora biti danas završena.

Mada je znao da je Slak pokvaren tip, Buč je, ipak, bio iznenađen ovakvom nečovelnošću. Već je hteo da nasrne na dripca, kada ih prekide brujanje male dresine i uskoro se iza krivine na pruži pojavi Karon Longstrit, koja je dolazila iz Horsa.

– Otkud vi, gospođice Longstrit? – prvi je upita Slak.

– Zbog posla – reče devojka. – Braća Raven obaraju stabla u kanjonu Singer i njihovi ljudi prave železničke pragove. Već ih imaju nekoliko hiljada. Zamolili su me da im dovučem desetak vagona kako bi mogli da natovare pragove i prebace ih do Velsa za dalji transport. Moraću da uzmem lokomotivu.

– Bogami, neka sačekaju – glatko odbi Slak. – Moj posao je važniji. Da nije bilo mene, vaša železnica uopšte ne bi radila.

– Zar je važno nekoliko časova odlaganja? – umeša se Buč. – Marfi će u svakom slučaju završiti prugu. Pored toga, ovde imamo jednog ra-

njenika, koji usput može biti prebačen do Velsa. – U nekoliko reči, Buč objasni šta se dogodilo u rudniku.

– Onda, ne gubimo vreme – smesta je odlučila devojka. – Lokomotiva će ga odmah prebaciti u Vels i tamo može da prikači teretne vagone, pa da ih dovuče u kanjon Singer.

Slak nije imao kud. Ranjenik je smešten na lokomotivu i mašina odmah krete nizbrdo. Nekoliko minuta kasnije, Karon je pošla dresinom istim pravcem, a Slak je naredio Buču i Kidu da odjašu u kanjon Singer i da tmao pomognu ako bude trebalo.

Čim se vratio u Hors, Slak ode u svoju kancelariju na spratu iznad trgovine i tu je nekoliko časova radio na nekim hartijama, veoma nervozan, jer kao da je iza sebe osećao prisustvo zalokobnog Tima Baktona.

Da bi se otresao mračnih misli, Slak posle obavljenog posla krete ka salunu »Zlatna palata«, ali je usput prvo svratio do kancelarije Midlendske železnice. Naravno, Karon nije bila tamo, ali je vrata kancelarije zatekao otorena. Unutra je radio neki mršavi, tamnopusiti čovek, koji mu klimnu glavom u znak pozdrava.

– Gde je devojka, Lefe? – upita Slak.

– To bi ti trebalo da znaš – glasio je odgovor mršavog čoveka. – Još jutros je otišla u brda.

– To znam – progunda Slak. – Mislio sam da se već vratila.

– Ako je produžila do Velsa, onda je očekujem tek sutra – reče Lef.

Ova mračna osoba bila je glavni Slakov špijun u Midlendskoj železnici. Kad god bi Karon Longstrit mprala da napusti kancelariju, ostavljala je Lefa Bejlja kao svog zamjenika. Trpela ga je zato što joj nije tražio visoku platu i ostavljao je ono malo posla što je bilo. Naravno, Karon nije znala da Lef Bejli dobija dvostruko više para od Slaka.

– Možda ćeš se iznenaditi, možda i nećeš – odvratila Lef. – Pogledaj ovo. – Pružio mu je jedan formular za telegrame, na kome je bila ispisana poruka. Jedan minut Slak je bezizrazno buljio u hartiju.

– Telegram za Džeka Stovala. Traže se sva moguća obaveštenja o meni, a? – najzad je tiho izustio. – To je brat starog Tasa Stovala, koji je i poslao ovu dvojicu kod nas. Telegram je potpisao Džordž Parker.

– Mislim da znaš šta to znači – reče Bejli.

– Može da znači mnogo, ili ništa – nervozno promrmlja Slak. – Parker nema razloga da sumnja u mene. Možda samo proverava kako bi se uverio da li mogu da mu plaćam ono što sam obećao. – Međutim, Slakov glas nije baš uverljivo zvučao. – Odakle je stigao ovaj telegram, Lefe?

– Primio sam ga iz Velsa, jer se

njihov aparat na stanici pokvario. Trebalo bi da ga prenesem za Vester Pacifik.

– Valjda ga nisi već poslao? – oštro upita Slak.

– Zar misliš da sam toliko glup? – kratko se nasmeja Bejli. – Što ti ne bi poslao odgovor umesto Džeka Stovala? Tako bi Parker bio zadovoljan.

– To ti nije loša ideja – klimnu glavom Slak. – Samo, kako da napišem odgovor? Trebalo bi da poruka bude ubedljiva.

Slak sede za sto i neko vreme je pisao na komadu hartije, precrtavao napisano, sve dok, najzad, nije bio zadovoljan. Onda je hartiju predao Bejlju, koji pročitao:

»Dobro poznajem Dena Slaka. Mogu da garantujem za njega. On je iz Kolorada i prošlost mu je čista. Želite li još nešto da saznate?«

– Sutradan pošalji ovaj odgovor Parkeru – reče Slak. – I potpiši ga sa Džek Stoval.

– Zvuči mi nekako suviše povoljno za tebe – nezadovoljno reče Bejli. – Možda će Parker posumnjati.

– Pošalji ga kako je napisano – oštro odvratila Slak. – Pre nego što Parker i taj njegov plavokosi drug nešto pokušaju, mi ćemo se već pobrinuti za njega.

Pošto su još malo razgovarali, Slak napusti stanicu, ali, idući ka salunu, napregnuto je razmišljao.

Dvojica boraca protiv pljačkaša stoke počinjala su strahovito da ga brinu. Čim je ušao u salun i prišao

šanku, on nasu punu čašu viskija i isprazni je u jednom gutljaju.

– Šta li je to Parker saznao o meni? – mrmljao je sebi u bradu. – Nešto ga je navelo da pošalje telegram Stovalu. I taj matori ne zna bogzna šta o meni. Istina, on poznaje saveznog šerifa Grahama i možda će se raspitati kod njega. Valjda će se Bakton pobrinuti da ova dvojica zauvek umuknu. On je jedini sposoban da to učini – nezadovoljno je zaključio, svestan koliko zavisi od bogalja.

Kada su Buč i Kid stigli do logora drvoseča u kanjonu Singer, zašli su tamo braću Alfa i Eda Ravena, koji su sa jedno pola tuceta meksikanskih radnika čekali da utovare pragove. Stariji brat, Alf, rado je prihvatio ponuđenu pomoć dvojice prijatelja i, kada je, nešto kasnije, iz Velsa stigla lokomotiva sa vagonima, utovar je otpočeo. Bio je to težak posao, što su Buč i Sandens ubrzo shvatili. Naročito je revolveraš stalno gundao, žaleći se kako će upropastiti ruke.

U podne Buč oseti kako ga svi mišići bole. Nije bio naviknut na ovakav rad. U predahu ga je malo raspoložio dolazak Karon Longstrit, koja se dovezla na dresini. Odjednom mu se svidela ova mala, nežna i krhka devojka, koja je, međutim, bila puna snage i volje.

– Priznajem da se nisam nadala da ću ponovo prevoziti teret sa ovih brda – reče mu Karon. – Od

kako je »Bakskin« zatvoren, a stari izgubili poverenje u železnicu, skoro da i nije bilo posla.

– Možda bi trebalo još nekog kriviti za te vaše nevolje – mirno reče Buč.

– Da ne mislite na Slaka? Ne znam šta da kažem. Možda je njegov rđav glas uticao da me rančeri bojkotuju.

– Dobro, a ko je taj Slak? – interesovao se dalje odmetnik. – Je li oдавде?

– Ne, pojavio se pre nekoliko godina u ovom kraju. Neko je pričao kako je pobegao iz Ajdaha, gde je imao neprilike. Nego, moram da idem. Samo da razgovaram sa Alfom Ravenom.

Devojka ode do braće Raven i malo kasnije se odveze dresinom. Dok je Buč još pokušavao da radi, Sandens je to glatko odbio.

– Do đavola, Buče – gundao je ispravljaajući bolna leđa. – Radije bih opljačkao voz pun Pinkertonovih detektiva nego ovo radio. Prokleti Slak, baš hoće da odradimo plate. Kod rančera bismo uživali.

Kada se mrak spustio, Buč i Kid se jedva odvukoše do ležajeva u blizini i odmah zaspase kao zaklani. Možda njihov san ne bi bio tako miran da su znali da prisustvo jedne mračne prilike koja se u kasne noćne sate došunjala u logor drvoseča. Izjutra je pisak lokomotive probudio dvojicu prijatelja, koji su se osećali kao prebijeni.

– Bogamu! – jeknu Sandens i

poče da trlja bolne udove. – Ti idi vozom, Buče, a mene ostavi ovde. Hoću još da spavam.

– Možeš da spavaš na vagonima, lenštino – obrecnu se Buč. – Uostalom, to ću i ja da uradim.

Uspentrali su se na poslednji vagon, baš kada je mašinovođa Klem Raker povukao uzicu i lokomotiva pisnula.

Od logora drvoseča čitavu jednu milju pružala se strma padina i uskoro je kompozicija dobila veliku brzinu, tako da je drveće samo sevalo pored vagona. Međutim, navikli na vratolomije po vozovima, koje su doživljavali za vreme svojih pljački, Buč i Kid nisu na to obraćali pažnju. Revolveraš se već bio opružio preko pragova i zadremao, a to je uskoro učinio i Buč.

U lokomotivi nije vladalo takvo raspoloženje. Svakih nekoliko minuta, mašinovođa Raker je izvirivao iz svoje kabine i gledao napolje.

– Zašto su toliko pretovarili vgone? – gundao je svom ložaču. – Teško ću moći da smanjujem brzinu kada mi je lokomotiva ovako slaba.

Pola milje dalje, baš kada je pruga zavijala prvom krivinom u kanjonu, lokomotiva naiđe na mali uspon i uz teško brektanje povuče kompoziciju za sobom. Zatim su izbili na vrh krivine i ponovo počeli da se spuštaju nizbrdo. Mašinovođa Raker odjednom uzviknu:

– To sam baš i očekivao! Iz kom-

pozicije su se na krivini otkočila dva zadnja vagona. Sada će svašta biti.

Ložač baci svoju lopatu i proviri napolje. Odmah se uplašeno trgao nazad.

– Propali smo! – kriknuo je bled kao krpa i pored čađavog lica. – Pritisni tu ručicu za paru, Kleme. Moramo da pobegnemo ispred tih vagona, inače će na prvoj krivini naleteti na nas i onda smo gotovi.

– U poslednjem vagonu ima lju-di! – uzviknu stari mašinovođa.

– Mi im ne možemo pomoći – odvрати ložač.

Glava peta

Dug pisak lokomotive ispunio je kanjon i odbio se o njegove zidove, što je probudilo Buča i Kida. Oni se uspraviše i počеше da trljaju oči. U sledećem trenutku, plavokosi revolveraš morao je obema rukama da se uhvati za pragove kako ne bi sleteo sa vagona, koji su strahovitom brzinom uleteli u jednu krivinu.

– Šta misli taj mašinovođa!? – dreknu Sandens, a Buč se podiže i pogleda napred.

– Do đavola! Pa, naš vagon i ovaj do njega otkočili su se od kompozicije, Kide! Lokomotiva sa ostalima beži ispred nas.

Između kompozicije i otkočenih vagona rastojanje je bilo oko stotinaak jardi. Kočničar na poslednjem vagonu kompozicije vikao je nešto

iz sveg glasa i mahao rukama. Od strahovite buke točkova i tandrkanja po šinama, prijatelji nisu mogli da ga čuju.

– Jasno je da ne mogu da nam pomognu – viknu Buč.

– Znao sam ja da će železnica da nam dođe glave – odvrati Kid. – A došli smo ovamo da se bakaćemo sa stokom.

Buč pogleda oko sebe. Koliko god je mogao da vidi, padina se pružala unedogled, a brzina vagona je postojala prosto smrtonosna.

– Jedina nam je nada da probamo sa kočnicama.

Kada su se dovukli do prve kočnice, ispostavilo se da ne mogu ni da je pomere. To nije bilo čudno jer su vagoni dugo stajali van upotrebe. Uz veliku škripu, druga kočnica je prihvatila, ali se brzina vagona jedva malo smanjila.

Navalili su iz sve snage, a onda se začuo prasak i oni umalo ne padoše sa vagona. Shvatili su kako su oba lanca na kočnicama popucala.

– Sada smo gotovi! – jeknu Sanderis Kid. – Na sledećoj krivini letimo kroz vazduh.

U sledećem trenutku ukazao im se prizor od koga su se sledili. Prednji deo voza nikako nije mogao da odmakne više od stotinak jardi i pored svih napora lokomotive, koja je brekćući grabila napred. Odjednom, onaj kočničar na zadnjem delu kompozicije počeo da baca drvene pragove.

– Pa, oni pokušavaju nas da za-

ustave kako bi se spasili! – uzviknu Buč. Nije mogao da ih krivi za to, jer je i onima napred život bio u pitanju.

Ukočenog lica, Kid je kao oduzet posmatrao kako jedan za drugim teški pragovi lete kroz vazduh i padaju po pruži. Većina ih je odsakala u stranu, ali su neki ostajali između šina.

Brzina otkačenih vagona postala je užasna. Kad god bi naišli na krivinu, činilo im se kao da lete kroz vazduh. Kraj ovoj avanturi brzo se približavao.

U donjem delu kanjona nalazila se jedna prilično oštra krivina i baš na njoj točkovi prvog vagona naleteše na prag koji je ostao da leži preko tračnice. Točkovi se popeše preko praga, vagon skliznu sa šina i jurnu niz nasip u kanjon. Drugi vagon pođe za njim i uz put odiže šinu.

Nastala je strahovita lomljava. Zajedno sa prevrnutim vagonima i drveni pragovi razleteše se na sve strane. Kao prava lavina, čitava ova masa sruči se ka dnu kanjona.

Trenutak pre nego što će vagoni naleteti na onaj prag između tračnica, Buč i Kid odlučili su se na očajnički korak. Rešili su da skoče sa vagona i to su učinili baš kada su ovi skliznuli sa šina. I dok je zahuktala masa nestala ispod njihovih nogu, oni u velikom luku poleteše kroz vazduh i uz prasak granja sručiše se među guste krošnje visokih kedrova, koji su rasli ispod nasipa.

Prve grane se sasvim saviše pod njihovim teretom, ali kao opruge ublažiše pad i onda, klizeći s jedne grane na drugu, dvojica prijatelja potpuno ošamućeni stigoše do tla.

Buč teško pade na rame i otkotrlja se u stranu. U njihovoj blizini treskali su pragovi sa vagona, ali nijedan od dvojice lažnih detektiva ne bi pogođen. Pridigao se i uhvatio Kida, koji je nastavio da se kotrlja niz padinu. Plavokosi revolveraš zadovoljno odahnu i onda reče:

– Posle ovoga putujem samo na konju.

Izubijani i izgrebani, sa odećom koja im je visila u krpama oko tela, oni otpuzaše uz nasip. Tamo su seli kod razrušene pruge i obrisali znoj i prašinu sa lica.

Desetak minuta kasnije, čuli su lokomotivu. Vraćala se. Mašina stiže do padine ispod njih i zastade. Prebledeli ljudi popeše se gore.

– Bogamu! – dreknu kočničar koji je prvi ugledao dvojicu prijatelja. – Zar ste uspeli da ostanete čitavi?

– Uprkos tvojim naporima da nas pretvoriš u seckano meso – dreknu Kid na njega.

Nastala su objašnjenja, koja je prekinuo dolazak dresine iz pravca Endžela. Na njoj su bili Karon Longstrit i Den Slak. Dresina se jedva zaustavila ispred pokidanih tračnica i prebledela devojka na drhtavim nogama siđe sa nje.

– Čuli smo tresak – rekla je Buču koji je došao do nje. – Šta se dogo-

dilo?

Pošto je saznala za nesreću, Karon uzviknu:

– Vas dvojica ste zaista imali sreće!

– Baš me čudi kako su vagoni mogli da se razdvoje – reče Slak, koji je već u sebi slutio čiji su prsti mogli tu biti umešani.

– Šta vi mislite? – upita Karon Buča.

– Zaista ne znam – odvrati ovaj. – Ja i moj prijatelj imamo dosta iskustva sa vozovima, ali...

Kočničar, koji se spustio do uništenih vagona, sada se bio vratio i zadihano je saopštio:

– Nema sigurnosnog klina kod prvog vagona. Možda je ispao prilikom prevrtanja.

– Dobro je što je lokomotiva spašena i što niko nije stradao – promrmlja devojka.

– Ja bih rekao da rančeri iz Velsa znaju nešto o ovom događaju – značajno primeti Slak.

– To je nemoguće – primeti devojka. Buč shvati kako Karon ne može da poveruje da je Džim Gudnajt mogao imati udela u ovoj podmukloj raboti. Bilo kako bilo, Slak je hitro iskoristio priliku da sumnju baci na stočare.

– Bez sigurnog dokaza nikoga ne možemo kriviti – reče Buč i, da bi promenio temu, obrati se devojci: – Mislio sam da ste juče otišli do Horsa.

– Samo sam stigla u Vels – ispravila ga je. – Noć sam provela u En-

dželu i jutros sam, zajedno sa gospodinom Slakom, krenula da vidim kako napreduje utovar prago-
va.

Pre nego što je voz nastavio put za Hors, donete su odluke o potrebnim opravkama na pruzi. Što se tiče tereta sa uništenih vagona, tu ništa nije moglo da se učini.

Buč i Kid ponovo se nađoše na jednom teretnom vagonu. Kompozicija se spuštala u dolinu. Revolveraš je izgledao mračan i nije ni primećivao lepotu kroz koju su prolazili.

– Slak kaže da su stočari krivi za ovu nesreću – gundao je Sandens. – Prosto bih ruku dao ako on nije lično izvukao sigurnosni klin između vagona. Dakle, ovo ti je treći atentat na nas u roku od dvadeset četiri sata. Baš vodimo uzbudljiv život, zar ne? A one tvoje priče o odmoru u planinama...

– Nekome je mnogo stalo da se obračuna sa nama – reče Buč. – Možda i da uništi Midnajtsku željeznicu. Što se tiče Slaka, njemu je potrebna lokomotiva za rudu. Samo da stigne onaj telegram od Džeka Stovala. Možda će nam on rešiti zagonetku Dena Slaka.

– Možda je već i stigao – reče Kid. – Videćemo da li ima nešto u Horsu.

Rano posle podne voz je stigao u Hors, pa Buč i Kid sidoše sa vagona.

Umesto da svrate do saluna i popiju nešto, kao što je revolveraš

predlagao, Buč povede prijatelja do stanice Vester Pacifika, gde je zatekao dežurnog telegrafistu.

– Poslao sam jedan telegram mom prijatelju Džeku Stovalu – objasni Buč. – Telegram je poslat iz Velsa, ali odgovor je mogao da dođe preko vas.

Službenik počeo da pretražuje kopije telegrama koji su u poslednje vreme stigli. Najzad je podigao glavu sa hartija i rekao:

– Nema ništa, gospodine Parkere. Čak nema ni kopije vašeg telegrama, koja je morala proći kroz ovu kancelariju. Zato je uzaludno tražiti odgovor na njega.

– Kako je to moglo da se desi? – zamišljeno upita Buč.

– Ako telegram nije stigao do nas, onda su oni iz Velsa morali da ga pošalju preko stanice gospođice Longstrit – reče čovek. – Kolega iz Velsa mi je javio da im je aparat nešto bio u kvaru. Mislim da je za to kriv Lef Bejli, šef stanice Midlenske železnice. To je aljkav čovek i ne bih se čudio ako je zaboravio da pošalje telegram. Plaćiće mi za ovo.

– Ako želite da mi učinite uslugu, onda ostavite stvari kako stoje – reče Buč. – Ja ću razgovarati sa tim Bejljem.

– U redu, Parkere – nerado pristade telegrafista.

Čim su se obreli na ulici, revolveraš besno eksplodira:

– Šta se, do đavola, krije iza ovoga, Buče?

– Pa, neko jednostavno strahuje od odgovora koji bi nam Džek Stoval mogao poslati – reče Buč.

– To bi mogao biti samo – gospodin Slak!

– Izgleda – klimnu glavom Buč.

– Ako Slak može da zadržava telegram koji se šalju odavde, onda je njegova kontrola mnogo jača nego što sam mislio.

Detektivi se vratiše do voza kojim su stigli i tamo im mašinovođa Raker reče da će krenuti na sever čim se pobrinu za teretne vagone. Prijatelji su taman stigli da se ukrcaju na lokomotivu, koja ih je prebacila do Velsa.

– Ovde možemo da uzmemo naše konje – reče revolveraš.

– Sačekaj malo, da prvo obiđemo našeg telegrafistu – odvrati Buč.

Službenik ih ljubazno dočeka čim su se pojavili na vratima.

– Baš sam se pitao kada ćete se pojaviti, Parkere – reče čovek. – Evo, stigao je telegram za vas.

Kid zinu, ali Buč ne pokaza nikakvo iznenađenje. Uzeo je telegram i izašao napolje. Revolveraš, koji je virio preko njegovog ramena, pročitao sadržinu telegrama i viknu:

– E, ovaj Slak je baš preterao! Potpisao je Stovalovo ime na lažnom telegramu.

– Da, čak je hteo da nas navede na pogrešan trag, tvrdeći u telegramu da je došao iz Kolorada – odvrati Buč. – Juče mi je Karon rekla

kako je Slak stigao ovamo iz Ajdah. To znači da ima dobre razloge da krije svoj prošli život u tom kraju.

– Zašto ne pošalješ drugi telegram Stovalu? – primeti Kid.

– Nema potrebe. Detalji više nisu važni. Time što je zadržao naš i poslao lažni telegram, Slak je samo potvrdio moje sumnje. Pored toga, voleo bih da on pomisli kako mu je ovaj trik upalio.

– Šta ćemo sada? – upita Kid.

– Prvo da večeramo, a posle ćemo videti – odvrati Buč. – Posle onog letenja iz vagona nešto sam ogladneo.

Pošto su završili večeru i izašli iz restorana u Velsu, revolveraš reče:

– Hoćemo li se vratiti gore u Endžel?

Buč odmahnu glavom.

– Pruga će tek sutra biti popravljena. Dogle se Slak neće raspitivati za nas. Znači da nam preostaje nekoliko časova da obavimo posao koji mi je pao na pamet dok smo jeli. Uzećemo konje i odjahaćemo natrag u Hors.

– Tek što smo došli odande – protestovao je Kid.

– Baš to i želim, da nas oni koji su videli naš odlazak iz Horsa zapamtite.

– Znači, vraćamo se krišom, a? – To je bilo dovoljno za Sandensa, koji je voleo tajanstvene obrte u situacijama i prepuštao svome drugu da uvek smisli neko novo iznenađenje za neprijatelja.

Čim su napustili grad, napraviše krug i uputiše se na jug prema ravnicima. Nisu žurili i bilo je već blizu deset sati kada su ponovo ugledali Hors.

– Kuda ćemo? – upita Kid.

– Idemo do stanice Midlendske železnice – glasio je Bučov odgovor. – Hoću malo поближе da osmotrim tog Lefa Bejlja.

– Tako sam nešto i mislio.

– Ako je on zaista zaustavio moj telegram, onda ga treba pritegnuti – promrmlja Buč.

Zaustavili su konje u gornjem delu železničkog depoa i onda se uputili prema zgradi stanice. Baš u tom trenutku Lef Bejli je stajao na mračnom peronu ispred stanice. Među prstima dimila mu se cigareta. Maločas je bio odlučio da pređe preko ulice i popije nešto u najbližem salunu. To je bilo protiv propisa službe, ali stara navika je za Bejlja bila važnija. Već je hteo da krene sa stanice, kada je bacio pogled prema prozoru kancelarije i ugledao nešto od čega se prestravio.

Na jasno osvetljenom prozorskom okviru videla se senka jednog čoveka. Nepoznati je virio kroz staklo i pri tom pazio da ga neko ne primeti.

– Do đavola! – zaškriguta zubima Bejli. – To je Karoñ poslala nekoga da me špijunira.

Ali, odmah mu pade na pamet kako je zbog ovakvih postupaka Karoñ odavno mogla da ga izbaci iz službe i da je sada u pitanju nešto

drugo. Prisetio se i lažnog telegrama i nešto hladno skliznu mu niz kičmu. »Otkuda bi ona dvojica to mogli da saznaju?« počeo je da se teši.

Lef baci cigaretu daleko od sebe. Duboko je udahnuo vazduh i uhvatio se za dršku svog kolta ispod pazuha. Nije prevaleo ni nekoliko metara, kada mu se na putu ispreči druga tamna senka.

– Stoj! – naredi mu jedan oštar glas. – Ti si upravnik stanice, zar ne? Kuda si krenuo?

Bejli je bio toliko prestravljen da nije znao šta da učini. Onda se pribrao.

– Da, ja sam šef stanice – odvratio je drvenim glasom. – Želite li nešto?

– Da se vratiš u kancelariju i da malo porazgovaramo – predloži Buč.

Lef je oklevao. Prepoznao je jednog od detektiva i pogodio da je senka kod kancelarije njegov kolega.

– U redu. Mogu vam pokloniti pet minuta – ležerno je promrmljao, a istovremeno grozničavo razmišljao šta ova dvojica mogu da traže od njega. – Samo se vi udobno smestite, a ja ću se odmah vratiti.

To je bilo dovoljno da Buč postane krajnje oprezan. Bilo mu je jasno kako je Bejli pogodio ne samo koga ima pred sobom već spremio i neki plan akcije. Kada je Lef pokušao da prođe pored njega

on ga uhvati za mišicu i reče:

– Ne tako brzo! Nismo još završili. ...

Pre nego što je mogao dalje nešto da kaže, Bejli pređe u akciju. Mada mršavo, njegovo žilavo telo posedovalo je priličnu snagu, ali ipak nedovoljnu da izađe na kraj sa Bučom. Ovaj ga grubo okrete i onda svom snagom gurnu prema zgradi stanice.

– Nemoj ništa da pokušavaš – opomenuo ga je.

Bejli jeknu i pognute glave krete napred. Sandens ih je već čekao na ulazu u kancelariju. On otvori vrata i propusti Buča i njegov plen unutra, a zatim ih zatvori za sobom.

– Šta ovo znači? – prasnu Lef kada su se našli u kancelariji. – Kojim pravom vi tu mene gurate?

– Bićeš ti još dosta guran pre nego što završim s tobom – skoro veselo odgovori Buč.

– Bogami, videćemo. ... – počeo Lef praveći se uvređen.

– Ostavi se toga, Bejli – prekide ga odmetnik i lice mu dobi tvrđi izgled. – Igra je svršena. Nema više svrhe da kriješ stvari. Otkrili smo Slaka i ostale pljačkaše stoke. Na vreme smo saznali kada će ponovo napasti rančere. Još pre zore biće opkoljeni u brdima i ceo vaš posao je propao.

Više je od Bejlja bio iznenađen Sandens Kid. Pitao se u sebi šta li Buč želi da postigne ovim blefom, ali je, kao i uvek, morao da prizna

kako njegov prijatelj vešto nastupa. Da li će to upaliti kod Lefa Bejlja ili ne, to je tek trebalo videti. I Buč je znao koliko rizikuje ovim potezom.

– Tako? – prkosno odvrati Lef. – Kakve ja veze imam s tim, Parke-re?

– Prepustićemo ovdašnjem šerifu da dovrši čitavu priču – odvrati Buč. – Ti si samo običan šrafčić u razbojničkoj mašini, ali nisam siguran da će i porota tako gledati.

Lef počeo s mržnjom da ih psuje i odmah se videlo da ne namerava bilo šta da prizna.

– Ne znam o čemu govorite – nastavio je da poriče. – Ako se izvučem iz ovoga, platićete mi za maltretiranje.

– Hoćemo li da ga odvedemo u zatvor? – počeo da blefira i Kid, koji se već bio uživao u novu ulogu.

– Ne, sačekaćemo da se šerif vrati iz brda sa ostalima – odgovori Buč, praveći se kao da razmišlja. – Za noćas ga možemo zaključati u garderobi. – Govoreći ovo, oduze Lefu kolt. – Ja ću ga odvesti tamo, a ti dotle dovedi konje, kolega.

– U redu – reče revolveraš i požuri napolje.

Buč je poveo Bejlja prema obližnjoj garderobi. Taman je Kid stigao do mesta gde su ostavili konje, kada iz pravca stanice odjeknu pucnjava, praćena batom brzih koraka i povcima.

– Bogamu, to Bejli pokušava bekstvo! – trže se plavokosi revol-

veraš. – Ako ga Buč pusti da pobegne, onda nam je plan propao.

Svom brzinom je potrčao ka stanicu i ugledao Buča koji je baš izlazio iz zgrade garderobe. Prijatelj mu nije izgledao bogzna kako zabrinut.

– Šta se, do đavola, dogodilo? – upita ga Kid.

Buč prihvati uzde konja, koje je revolveraš dovukao za sobom, i pope se u sedlo.

– Bejli me je udario laktom i uspeo je da se otrgne – objasnio je. – Ispalio sam nekoliko metaka za njim, ali je nestao u mraku.

Poterale su konje prema ulici i stigli baš na vreme da vide jednu tamnu priliku kako pretrčava ispred jednog sokačeta. Sandens je hteo da jurne na begunca, ali ga je prijatelj zaustavio.

– Ne tako brzo – progundao je. – Daćemo mu malo vremena, Kide.

– Zar nećeš da ga uhvatimo? – iznenadi se revolveraš.

– Pa, šta misliš zašto sam ga pustio da pobegne? – osmehnu se Buč.

– Sačekaćemo da negde nabavi konja i onda idemo za njim. Biće veoma zanimljivo da vidimo kuda je krenuo.

– A šta ćemo ako uspe da stigne do Slaka? – progundao Kid.

– Pobrinućemo se da mu to ne pođe za rukom – glasio je odgovor.

Pratili su Bejlja sve do jedne usamljene kuće na kraju grada, gde je Slakov špijun stanovao. Tamo je imao i konja, pa su iz za-

klona mogli da vide kako izjahuje iz malog dvorišta pozadi kuće. Primetili su da ima i pušku u futroli na sedlu. Onda se begunac uputio pravo u divljinu.

Mesec je već bio izgrejao, ali su ga oblaci povremeno sakrivali. U svetlim periodima, gonioci su mogli u daljini da primete svoju žrtvu i da posle nastupanja mraka bez muke drže pravac za njim.

Bejli nije gubio vreme. Pošto je izvesno vreme krivudao po nekim jarugama, on se, najzad, uputi pravo prema brdima.

– Sada punom brzinom juri do Slaka – promrmlja Kid.

– To sam očekivao, ali još ćemo videti – složi se Buč.

– I šta ćemo onda?

– Ja mislim da se Bejli pre brine za pljačkaše stoke – reče Buč. – Čuo je da je pripremljena zaseda i sada će pohitati da ih obavesti. Slak sigurno nije među njima.

– I tako, očekuješ da će nam hulja pokazati skrovište kradljivaca stoke.

– Tačno.

– Onda moramo da ga pustimo da neometano stigne do samog skrovišta - nezadovoljno je gundao revolveraš. – To znači da ćemo imati i sukob sa pljačkašima. Dobro, to meni odgovara. Svrbe me prsti na okidaču.

Buč ništa ne reče.

Kada su stigli do brda, Bejli nije smanjio brzinu, baš kao čovek koji tačno zna kuda ide. Sada je bilc

mnogo teže pratiti ga. Prijatelji su istovremeno morali da ga drže na oku i da paze da ostanu neprimećeni.

– Kako stvari stoje – odjednom reče Kid – ti si, izgleda, zaista pogodio da su razbojnici noćas pripremali neku pljačku.

– Imao sam sreće – klimnu glavom Buč. – Računao sam da već nekoliko dana ništa nisu preduzeli i da je sada vreme za neku akciju. S obzirom na njihove uspehe, verovatno da među stočarima imaju i svog obaveštajca.

– Zar među Gundajtovim ljudima? – iznenadi se Kid.

– Nego gde? Nijednom do sada nišu imali neuspeha. Uvek su udarili tamo gde su stočari bili najslabiji.

Kid se taman spremao da mu nešto odgovori, kada Bejli naglo promeni pravac kretanja i zađe u kanjon koji je sekao brda i bio dugačak čitave milje.

– Koliko se sećam naše prekjučeranje šetnje – promrmlja Buč – iz ovog kanjona se izlazi pravo na Gundjatovo imanje.

– Tačno. Znači da su pljačkaši ponovo udarili na njegovu stoku.

– Videćemo – reče Buč.

Nastavili su opreznije. U dubokom kanjonu vladala je pomrčina i trebalo je strepeti od moguće zasede.

– Požuri – iznenada reče Buč, koji je ocenio da se Bejlju isuviše žuri da bi mislio na zasedu. – Sada

ga ne smemo ispustiti iz šaka.

Desetak minuta kasnije, ritmičko klopavanje konjskih kopita po kamenom dnu kanjona stiže do gonilaca. Blizu izlaza naiđoše na drveće. Bejli je sada krenuo uz padinu. Kid se obazre i pogleda predeo obasjan mesečinom.

– Čini mi se da je ovo Gudnajtovo imanje – promrmljao je.

Žurno su nastavili za beguncem, koji je grabio preko grebena. Na ulazu u jednu suhu jarugu, Bejli se zadrža nekoliko minuta i nešto kasnije Buč to isto učini i osmotri tle oko sebe.

– Sigurno se nadao da će ovde zateći svoje prijatelje – saopštio je Kidu. – Jasno se vidi da je donedavno ovde stajalo nekoliko konjanika. Ima dosta sveže balege. Požurimo, Kide. – Mamuznuo je konja i poterao ga u pravcu gde se Bejli izgubio. – Nemamo ni minuta za gubljenje.

Izbili su na vrh jednog uzvišenja baš kada je mesec isplövio iz oblaka i čitav kraj okupao svojom srebrnom svetlošću. Nalazili su se prilično visoko i sa njihove leve strane brežuljci su se strmo spuštali u ravnicu. Jedno četvrt milje daleko, na istoj visini kao i oni, Lef Bejli je jahao paralelno sa grebenom.

Videli su kako begunac stalno posmatra dolinu ispod sebe. I Kid pogleda na tu stranu. Nehotice je uzviknuo:

– Vidim neke ljude koji teraju krdo stoke ispred sebe! To su si-

gurno oni, Buče.

– Za njim! – dreknu Buč. – To su džentlmeni koje smo tražili, ali ne smemo dozvoliti da se Bejli sastane s njima.

Konji im poleteše kao da su dobili krila. Bejli ih tada spazi. Pokušao je da se sa konjem probije niz padinu do pljačkaša, ali to mu ne pođe za rukom. Onda je zaustavio konja, trgao pušku iz futrole na sedlu i počeo da puca. Mršavko je, očigledno, bio dobar strelac, jer već njegov drugi metak okrznu jabuku na sedlu Bučovog konja.

– Šta čekamo? – dreknu Kid. – On će nas izrešetati ako mu ne odgovorimo.

Izvadio je kolt iz futrole i, mada su se nalazili prilično daleko za gađenje iz revolvera, njegovi hici podigoše prašinu oko Bejlja, koji odjednom izgubi volju za borbu. Obrnuo je konja i nastavio bekstvo, sasvim pognut u sedlu, kako bi gonjocima pružio što manji cilj.

– Pucaj! – kriknu Buč. – Pazi samo da ga ne ubiješ! Možda će nam tek sada nešto priznati.

Kid izvadi pušku iz futrole na sedlu i počeo da gađa Bejljevog konja. Meci su se prvo odbijali o stene, a onda jedna životinja posrnu. Bejli prelete preko njene glave i otoktrlja se skoro do same ivice jedne duboke jaruge. Nekako je uspeo da ne ispusti pušku, iz koje ponovo sevnu plamen.

Sa tako kratkog rastojanja, izgledalo je nemoguće da će promašiti,

ali Kid izbeže njegov metak. No, i njegovo zrno promaši.

Bejli posrte nazad, ali mu noge opet nađoše oslonac i on očajnički podiže pušku.

Kid opali i njegov hitac pogodi kundak Lefovog oružja. Puška odlete u stranu, a čitav oblak prašine zasu begunčevo lice. Da li je on poverovao kako je ranjen ili ga je udarac metka ošamutio, tek on pade unazad i sa užasnim krikom nestade u mračnoj provaliji.

Glava šesta

Produžili su prema stazi niz padinu do koje Lef nije uspeo da stigne. Sandens nije gajio nikakve sumnje u namere svog prijatelja. Nalazili su se na puškomet od pljačkaša i događaji su sami stvorili situaciju za napad bez obzira na rizik.

Učinili su sve što su mogli da ubrzaju spuštanje niz uzanu i krivudavu stazu usečenu u kamenu liticu. Dok su razbojnici hitro razmišljali, mogli su da ih napadnu u ovom beznadežnom položaju, ali takva im je ideja kasno pala na um i dvojica prijatelja već su se nalazili na kraju staze kada je olovo doletelo iz ravnice.

Čim su dospeli do doline, oni pređoše preko tračnica Midlend-ske železnice i jurnuše kroz gusto žbunje prema ravnicima, stvarajući pri tom veliku buku. Tu su se razišli. Kada ih je delilo rastojanje od

stotinak jardi, njih dvojica počese da pucaju što su brže mogli, kako bi stvorili utisak da ih ima više.

– Obidite ih okolo! – dreknu Buč, kao da zapoveda nekoj vojsci. Znao je da će ga razbojnici čuti. – Opoljavanje sa svih strana!

Njegovi povici učiniše svoje. Među razbojnicima zavlada panika. Baš tada su oblaci zaklonili mesec na nekoliko minuta i mrak zavlada poprištem. Dok su napadači postali nevidljivi, položaj razbojnika odavala je prašina koja se podizala oko stoke. Buč i Kid su neprekidno menjali mesta i plamen njihovog oružja cepao je mrak, tako da se stvarao utisak kao da napadači dejstvuju iz raznih uglova.

Pljačkaši su besomučno odgovarali i olovna smrt brisala je ravnicom. Da je napad bio manje odlučan i slabiji u žestini, stvari bi se možda drugačije razvijale.

Naročito je Kid bio aktivan. Baražna vatra njegove puške u jednoj ruci i kolta u drugoj, naterala je grupu razbojnika da u punom galopu napusti stoku.

Međutim, jedan od pljačkaša je bio prilično zaostao, kao da mu se nisu ostavljala ukradena goveda. Buč se dade u poteru za njim. Možda bi bio veoma iznenađen da je znao koga goni. Pred njim je bežao Bart Gali. Inače, suviše oprezan da bi lično učestvovao u pljački stoke, Gali je pošao u ovu akciju ubeđen da mu ne preti nikakva opasnost. Sada je proklinjao sebe zbog te

gluposti.

Dok lažni detektiv nije ni sanjao za kim juri, na mesečini, koja je ponovo izgrejala, Gali prepoznađe svoga gonioca. Njegove sumnje da su Buč i Kid krivi za ovaj poraz potvrdiše se. Zato je udvostručio brzinu kako bi umakao i odahnuo je čim je shvatio da je njegov konj brži i da lako može uteći Buču.

Buč je manju brzinu svog konja nadoknađivao preciznijom pucnjavom, što je navelo Galija da još očajnije zarije svoje mamuze u bokove životinje, koja prosto polete preko prerije.

Shvativši da je potera uzaludna i da njegov umorni konj nije dorastao begunčevom, Buč se vrati do mesta gde je ostavio Kida kod stoke.

– Znaš da sam smakao jednog – dočeka ga plavokosi revolveraš. – Eno ga leži u onom žbunju. Spasli smo oko stotinak grla Gudnajtove stoke.

Buč se umorno osmehnu. Noćasnji trud je doneo bar neke rezultate. Prikupili su stoku i poterali je ka Gudnajtovom ranču. I dok su oni polako napredovali ravnicom, Bart Gali, koji se vratio čim je otkrio da ga niko ne goni, sada ih je posmatrao iz daljine i sipao psovke. Onda mu jedna ideja pade na pamet i on bez oklevanja okrete konja i udari jednom prečicom. Posle pola časa brzog jahanja, ugledao je svetlosti na Gudnajtovom ranču. U oblaku prašine, on ulete u

dvorište i povika:

– Gde je Gudnajt?

– On nije ovde, Gali – javi se kuvar, koji je istrčao iz kuće. – Znam samo da su nadzornik Bob i ostali odjahali do imanja Tasa Stovala.

Špijun počeo glasno da kune. Zar da mu plan sada propadne? Sve je zavisilo od vremena. Kroz sat-dva biće kasno za bilo šta.

Kako se imanje starog tasa Stovala nalazilo u blizini, on odluči da ipak ode tamo. Imao je sreće. Još izdaleka je video da je dvorište malog ranča prepuno konjanika, koji su baš kretali njemu u susret.

– To sam ja, Gali! – uzviknu Bart.

– Dobro je što sam vas zatekao.

– Gde si bio čitavu noć, do đavola? – sumnjičavo ga upita Stoval. – Tražili smo te, ali...

– Tragao sam na svoju ruku – prekide ga Gali. – Izgleda da sam imao više sreće od vas. Video sam pljačkaše i znam gde se sada nalaze.

– Onda, ne gubimo vreme! – grmnu stari Tas i okrete se stočari. – Svi za Galijem! Teško tebi ako si i ovoga puta pogrešio!

– Ne brinite – nasmeja se Bart. – Uskoro ćete se i sami uveriti.

Jureći punom brzinom, nešto kasnije oni izbiše na jedno uzvišenje i ugledaše stado stoke ispod sebe.

– Eno ih! – dreknu jedan čovek.

– Ovoga puta nam neće pobeći.

Mamuznuli su konje i čitava potera sjuri se dole.

Buč ih je prvi primetio, a odmah zatim i Kid, koji je bio na drugom kraju stada. Za tren oka su shvatili situaciju.

– Pa, to su Gudnajtovi ljudi! – uzviknu revolveraš. – Bogami, imaćemo dosta da objašnjavamo, Buče.

Samo što je on to izustio, kada zahuktali jahači otvoriše brzu paljbu. To je bilo dovoljno za Kida.

– Ja odoh! – kriknuo je. – Ne tiče me se ko su. Vidim da su spremni prvo da pucaju, a onda da postavljaju pitanja.

Izgleda da je i Buč isto mislio jer je okrenuo konja i jurnuo ka brdima. Gonioci su im stalno bili za petama i tanad su neprijatno blizu zviždala. Kid opsova kada mu metak okrznu uvo, dok je Buč dobio laku ranu na slabinama.

Nastavili su da grabe uz brdo, ali vatra iza njih stalno je jačala. Onda su izbili na jedan visoki plato, koji je bio skoro potpuno go. Meci ponovo zviznuše kroz vazduh. Buč je sada skrenuo ka obližnjoj šumi i računao je da će tamo stići bar kojih stotinak jardi pred goniocima. Odjednom, Sandensov konj posrte i skljoka se na zemlju, a revolveraš odlete nekoliko metara u stranu. Odmah je skočio na noge i potrčao ka Buču, koji beše zaustavio svog konja. Uspentrao se na sedlo iza prijatelja, ali umorni konj, pod dvostrukom težinom, jedva kret napred. Umesto da nastavi ka šumi, Buč se uputi preko platoa.

– Kuda ćeš? – povika mu Kid na uvo. – Samo što nas nisu stigli.

– Nismo daleko od mesta gde je Bejli pao u provaliju – odgovori mu Buč. – Njegov konj se sigurno nalazi u blizini.

Ovo je bila prilično smela pretpostavka, ali sreća te noći ipak nije napuštala dvojicu prijatelja. Kada su zašli među žbunje na grebenu, oni skoro natrčase na Bejlijevog konja.

– E, počecu da verujem kako si vidovit – progundā Kid i ne čekajući da se konj zaustavi, skoči na zemlju. Pritrčao je Bejlijevoj životinji i kao na krilima stvorio se u sedlu. – Neka nas sada stignu.

Zašli su dublje u čestar i tu su se zaustavili. Najbrži gonioči projuriše pored njih a da ih nisu spazili. Glavnina se približavala.

– Grabi prema šumi – reče Buč.

Praćeni mecima i vikom, oni se nekako dokopaše drveća. Čim su zamakli između stabala, počese da krivudaju i uskoro se izgubiše u gustoj šumi. Nije potrajalo dugo, a povici gonilaca i pucjava sasvim oslabiše iza njih.

– Uh! – najzad odahnu revolveraš. – Ala smo se noćas naradili. Što se tiče rezultata, ravni su nuli.

Sledećeg dana, prvi vagon sa Slakovim železničkim pragovima spustio se Midlendskom železnicom. Buč i Kid jahali su duž pruge nekoliko milja ispod Endžela, kada im mašinovođa, Klem Raker, u prolazu mahnu rukom.

S obzirom na noćasnje događaje, dan je bio miran i ortaci su se praktično, odmarali sve do kasno posle podne, kada su primetili dvojicu konjanika kako im se približavaju duž železničkog nasipa.

– Ko li je to? – progundā Sandens.

– Jedan mi liči na Slaka – odvrati Buč.

I zaista, to je bio Slak, koji je jahao u društvu Slajsera Kulija.

– Gde ste vas dvojica, do đavola? – prasnu Slak čim se približio. – Šta ste radili?

– Baš ništa – mirno odvrati Buč.

– Danas je lokomotiva pregazila čoveka – reče Slak i pokaza rukom iza sebe. – I to na pruzi koju vi, navodno, čuvate.

Buč i Kid se iznenađeno zgledaše.

– Ko je to stradao? – upita Buč.

– Lef Bejli – glasio je odgovor. – Pregažen je na mestu gde pruga prolazi ispod onih visokih stena.

– Ne možemo da čuvamo čitavu prugu – oštro odgovori Buč. – Šta li je taj Bejli tražio ovde u divljini kada mu je mesto na stanici u Horsu?

To je bilo pitanje na koje Slak nije mogao da odgovori. Bart Gali ga je, naravno, obavestio o neuspehoj noćasnjoj pljački stoke i ulozi dvojice prijatelja u toj avanturi. Njihov uspeh u suzbijanju pljačke i zatim izbegavanje klopke koju im je Gali namestio silno su zabrinuli Slaka.

– Niko ne zna – najzad je promrmljao odgovor na Bučovo pitanje.

Slak je imao još dosta toga da im kaže, ali se nije usuđivao da im potpuno otkrije svoj bes.

– Od sada dobro otvarajte oči – upozorio ih je. – Ne plaćam vas da se samo šetate.

– U redu, Slak – klimnu glavom Buč i u očima mu se pojavi lukav izraz.

Okrenuli su konje i produžili dalje, a onda Sandens promrmlja:

– E, to je baš slučajnost. Bejli pade pravo na prugu i lokomotiva ga dokusuri.

– Da, šteta – odvrati Buč. – Mogao je svašta da nam ispriča. U svakom slučaju, otvorićemo oči zbog Slaka, koji sigurno zna šta smo noćas radili.

Iste večeri u napuštenom rudarskom naselju Endžel govorilo se o tajanstvenoj smrti Bejlja, ali tek sutradan Saki Vitters saopšti Buču nešto što ga je umirilo.

– Šerif Grendžer izvršio je uviđaj – reče mu Saki. – Ispitivao je mašinovođu i ložača i Raker mu je rekao da nema pojma o nikakvom gaženju. Međutim, Grendžer mu ne veruje i možda će ga uhapsiti.

Kasnije je Buč ispričao Sandensu o ovome i na kraju dodao:

– Ovo mi se ne sviđa. Ako šerif pritegne Rakera i optuži ga za gaženje, mi ćemo morati da ispričamo šta se dogodilo kako bismo spasli mašinovođu.

– To uradi u krajnjoj nuždi – od-

vrati revolveraš. – Bolje da sačekamo i vidimo šta će biti. Inače, šta da radimo sada?

– Idem pravo kod Tasa Stovala – odgovori Buč. – Otkrićemo mu naše karte, jer, ukoliko je Slak saznao za našu ulogu u gužvi oko stoke, s njegove strane možemo da očekujemo samo najgore.

– Znači, opet noćno jahanje, je li? – smrknuto ga upita Kid, koji je goreo od želje da ispruži u nekom udobnom krevetu.

– Da, još noćas krećemo kod Stovala.

Okolo devet sati uveče, njih dvojica dojahase do dvorišta ispred male kuće na ranču Tasa Stovala. Dugo su lupali na vrata, ali im niko nije odgovarao. Već su hteli da pođu, kada ih jedan oštar glas iza ugla kuće zaustavi u mestu:

– Ko ste vi i šta tražite?

– Mi smo Parker i Longbaf – odgovori Buč i odahnu, jer je prepoznao glas staroga Tasa. – Došao sam da razgovaram s vama, Stovale.

– Gle! – odvrati stari rančer. – Pre svega, hoću da vas imam pred očima. I bez ikakvih sumnjivih pokreta, jer ste inače gotovi!

Jedva su ubedili Tasa Stovala u svoje dobre namere i on najzad pristade da ih uvede u kuću. Buč ga zamoli da spusti zastore na prozorima, jer je hteo da bude potpuno siguran da će njihova poseta ostati u tajnosti.

– Dobro, šta hoćete? – upita ih

Tas kada su seli za sto u maloj kuhinji.

– Pa, ja i Longbaf smo došli da pohvatamo pljačkaše stoke – odvrati Buč. – I to zbog vašeg brata. Inače, mi smo bili krenuli na odmor i sigurno ne bismo potezali čak ovamo.

Buč na brzinu ispriča o njihovom prvom susretu sa Slakom. Čim je ovaj pokazao želju da ih odvoji od Udruženja stočara, njemu je bilo jasno da su naišli na pravog čoveka i zato su prihvatili njegovu ponudu.

– Hm – reče Tas, ali mu se lice razvedri. – Željan sam da još slušam o tome.

– Ima u čitavoj stvari nešto mnogo mračnije nego što je krađa stoke – odvrati Buč. – Recimo, ove sabotaze na pruzi i neke akcije protiv nas u rudniku. Svejedno, mi moramo, pre svega, da saznamo gde nestaje ukradena stoka. Da bismo bili u vezi, moraćemo noću da se sastajemo i svaki put na drugom mestu.

– To znači da se plašite nekoga iz naših redova – primeti Tas.

– To će ubrzo izbiti na videlo. Vi dobro otvorite oči i neka vam ništa ne promakne. Naše akcije će mnogo zavisiti od tačnih obaveštenja.

– U redu – odvrati stari rančer. – Čuvajte se i vi nekog nezgodnog koraka.

Time je razgovor bio završen. Buč i Kid po mraku napustiše kuću i zora ih je zatekla ponovo na

dužnosti obilaska pruge. Kasno posle podne Buč zaustavi konja da bi osmotrio tle. Ugledao je tragove bar desetak konjanika i malo se uznemirio. Bili su sasvim sveži.

– Neko je ovuda njuškao – reče Sandens.

– Da pogledamo kuda vode tragovi – predloži Buč.

Krenuli su za tragovima i nešto kasnije otkrili da su zašli duboko na Gudnajtovo imanje. Dvadesetak minuta kasnije, spazili su grupu konjanika koja im pođe u susret. Na čelu je jahao Džim Gudnajt.

– Biće bolje da objasnite šta radite na mojoj zemlji, Parkere – dočeka ih Gudnajt, po čijem se glasu moglo poznati da jedva savlađuje bes.

– Tragamo za izvršiocima sabotaza na železnici – odgovori Buč. – Otkrili smo neke tragove i pošli za njima.

– Šta hoćete time da kažete? – pocrvene Gudnajt, a Bart Gali, koji se nalazio iza njega, počeo promuklo da psuje. Poterao je konja napred i spustio ruku na revolver.

– Do đavola, Parkere, ako budem morao, ja ću te sam proterati iz ovog kraja! – dreknuo je Gali. – Uostalom, sada ste na tuđem zemljištu.

– Čini mi se da ste i vi lutali po tuđem zemljištu, Gudnajte – sevnu očima Buč. – Ako nam zabranjujete da prolazimo ovuda, onda vas opominjem da to isto važi za vas i za vaše ljude ukoliko naidu preko

pruge. Ja štitim interese Karon Longstrit.

Gudnajt, koji je osetio ljubomoru zbog ovakvog zaštitničkog držanja Buča Kasidija prema dvojici sa železnice, počeo da viče:

– Zapamtite jednu stvar, Parkere! Ja ću se više brinuti za njeno dobro nego vi!

Nekoliko trenutaka su se merili pogledima i samo je nada da će iz ovog nešto proizići zadržala Barta Galija i ostale da se ne umešaju. Sandens je napeto motrio na njih i čekao da se neko maši revolvera.

– Hajde, Hari – iznenada reče Buč i okrete konja.

– Stanite! – dreknu Bart Gali i okrete se Gudnajt. – Zar ćemo ih tek tako pustiti? Čuli ste za šta nas optužuju! Držite te hulje!

Ostali rančeri su, izgleda, isto mislili, pa je čak i Tas Stoval smrknuto merio Buča kao da je odjednom prestao da im veruje. Ali, Gudnajt brzo zavede red.

– Parker je rekao šta je imao – grmnju rančer. – Za sada neka ostanu tako.

Kada se te večeri uvio u ćebad, Bučova glava bila je puna misli o Karon Longstrit, ali sa tim mislima nije se usuđivao da upozna plavokosog revolveraša. Morao je sebi da prizna da ga ta devojka čudno privlači. Bio je ljubomoran na rančera. Čak i činjenica da se Gudnajt posvađao sa devojkom nije mogla da uteši Buča, jer je on iz iskustva znao koliko kratko traju svađe iz-

među zaljubljenih.

Glava sedma

Tu noć je i Den Slak proveo u Endželu. Kada su izjutra krenuli prema pruzi, on ih sreće na ulici.

– Šta ima novo? – upitao ih je prilično ljubazno.

– Pa, juče smo sreli... – počeo Sandens, ali ga Buč prekide.

– Ništa naročito.

– Dobro pazite – upozori ih Slak. – Neki od tih prokletih stočara mogao bi da ubaci koji patron dinamita ispod šina i da ih digne u vazduh. Zato sam vas i uzeo da to sprečite, Parkere.

Slak se okrete, a Kid tiho izusti kletvu za njim.

– Zašto nas toliko goni? – progundao plavokosi revolveraš.

– Zato što želi da nam se smuča ovaj posao i da nas, kada mu to bude bilo zgodno, uz najmanji izgovor najuri odavde – objasni Buč.

Patrolirajući prugom, nisu zapazili ništa neuobičajeno.

Taman je Sandens zaustio da predloži prijatelju mali predah i okrepljenje iz čuture koju je nosio sa sobom, kada se obojica trgoše i načuljiše uši. Odnokud, iz daljine, do njih je doprla potmula grmljavina. Trajala je samo nekoliko sekundi. Kada se sve utišalo, prijatelji se zgledaše.

– To je bila neka dobra eksplozija iz pravca »Bakskina« – reče Sandens.

– Napred, Kide! – viknu Buč, koji je već poterao konja. – Moramo da proverimo.

– Ali, mi se večeras sastajemo sa Tasom Stovalom! – viknu za njim revolveraš. – Sada smo svega nekoliko milja od mesta sastanka.

Međutim, Buč nije obraćao pažnju na njegove žalbe. Držeći se željezničke pruge, oni su prevalili nekoliko milja i stigli do jednog useka na pruži. Tačno u tom useku neko je podmetnuo desetak patrona dinamita i pretvorio željezničke šine u izvijeno gvožđe, na dužini od skoro pedesetak metara.

– Ko li je ovo učinio? – upita Sandens. – Slak ili stočar?

– Bilo ko od njih – odvrati Buč. – Nego, ja idem na sastanak sa Tasom Stovalom. Ti odjaši u Endžel i obavesti Slaka. Ako se bude raspitivao za mene, reci mu da sam odjahao u Vels kako bih obavestio gospođicu Longstrit.

Sandens odjaha, a Buč, pošto je malo osmotrio mesto eksplozije, produži dalje.

Međutim, milju daleko u brdima, jedan čovek je čučao iza stene i posmatrao sve što se dole događalo. Bio je to Slajser Kuli. Znao je da su dole Buč i Kid. Prugu je i digao u vazduh kako bi ih privukao tamo, što mu je, naravno, i uspelo. Kada su se zatim Sandens i Buč razdvojili i otišli suprotnim pravcima, Kuli ustade i zadovoljno klimnu glavom.

– To će ove tipove neko vreme

zabaviti – promrmljao je. – A sada, ako ja i momci uspemo isto tako da zbunimo i Gudnajtovu družinu, onda ćemo noćas bez teškoća oterati dobro krdo stoke.

Noć je već bila pokrila čitav kraj kada je Buč stigao u blizinu mesta i prepoznao usamljeno drvo o kome mu je Tas Stoval govorio. Stari rančer, kao neko noćno priviđenje, iskrsnu iz mraka i Buč se trže.

– Znači, došao si – čuo je hrapavi glas svog saveznika.

– Svakako – odvrati Buč.

– Čudna je stvar da su iste noći kada smo nas dvojica razgovarali razbojnici digli stoku Tomu Vilderu. Gde ste ti i tvoj prijatelj otišli posle sastanka?

– Obilazili smo prugu – odvrati Buč. – Jeste li nešto saznali?

– Nismo – uzdahnu Tas i sumnjičavo upita: – A gde je onaj plavokosi?

Buč mu ispriča o miniranoj pruži i dodade kako je Kid odjahao u Endžel da obavesti Slaka.

– Znači, to je bila ta tutnjava – promrmljao Tas. – Nego, ja mislim da znam kuda je stoka oterana. Rekao sam to Gudnajtu, ali on se samo nasmejao.

Tas mu objasni kako se u zadnjem delu Planine duhova nalazi jedan dubok, stenovit kanjon, koji nema izlaza i da bi bilo logično da stoka tamo bude oterana.

– Da li bismo nas dvojica sada mogli da odemo tamo? – predloži

Buč. – Uskoro će mesečina.

– Možemo – oduševljeno pristade Tas. – To sam i očekivao od tebe, sinko.

Nekoliko milja prema severu, tamna masa Planine duhova ocrta-vala se naspram zvezdanog neba. Na istoku je nebo već bilo pokriveno srebrom koje je najavljivalo skoriju pojavu meseca.

Tas ćutke skrete ka jednoj tamnoj senci na padini planine.

– Tu, na ulazu, nema žbunja i visoke trave kao kod drugih kanjona – šapatom je rekao. – Samo golo stenje i, verovatno, dosta zmija. Zovu ga i Mrtvačev kanjon. Malo ljudi zalazi ovamo i to samo kada mora.

Starac nije ni primetio kako je utišao glas, ali Buču ne promače njegova nervoza. I sam je osećao neki nagoveštaj opasnosti.

I kada se mesec, kao ogromna lopta narandžaste boje, podiže iznad kamenih vrhova daljih planina. Njegova još mutna svetlost obasja čitav predeo. Što se Zemljin pratilac više dizao na nebu, to je njegov sjaj postajao jači. Sada je i Buč mogao jasno da vidi zupčasti ulaz u Mrtvačev kanjon.

Ujahali su u kanjon. Ovde su senke bile guste, nalik na tamne zaveses. Sablasno hukanje sove dvostruko je jače odjekivalo između kamenih zidina.

Buč se u prvi mah trže, jer su noćni razbojnici imali običaj da za svoje signale imitiraju hukanje

sove. Odmah zatim odahnu, jer zvuk koji je čuo morao je pripadati pravoj ptici.

Stari Tas samo nešto progunda sebi u bradu i produži da vodi Buča. Najзад je zaustavio konja i rukom pokazao na jedan nepravilan krug stena koji se Buču učinio nalik na koral.

– Pogledaj tamo – prošaptao je.

Buč potera konja napred. Onda je sjahao i odmah otkrio prilično svežu stočnu balegu. Tada ga Tas pozva:

– Mislim da dolaze neki jahači.

– Biće bolje da se odmaknemo dok imamo vremena – predloži Buč. – Baš ne želim da me grupa pljačkaša ovde zatekne.

Na ovom delu kanjon je bio skoro neprohodan, ali Buč i Tas uspeše da se dokopaju zaklona. Tada iz pravca koralu odjeknu hrapav uzvik:

– Pogledajte, momci! Ovde nekoga ima!

– Kako to?

– Evo svežih tragova. Sumnjam da su stariji od jednog sata. Možda su već sada puške uperene u nas.

Kanjonom se razlegoše pitanja i odgovori, a onda jedan krupan glas, koji se Buču učini poznat, viknu:

– Raširite se, momci, i pretražite stenje! Čim nekog ugledate, izrešetajte ga.

– Ima ih najmanje šest – prošapta Buč. – Moramo da bežimo.

Okrenuo je konja i izleteo iz za-

klona, praćen Tasom. Skoro istog trenutka prasnu revolver i metak se odbi od stena iza Buča. Zatim odjeknu čitav plotun, koji je u tesnom kanjonu ličio na grmljavinu.

Nemilosrdno mamuzajući konje, Buč i stari rančer vratolomno su jurili između stena.

– Eno ih! – začuše se povici. – Ovamo!

– Pa, to je glas Barta Galija – jeknu stari Tas i tako naglo trže uzde svome konju da jedna životinja umalo ne pade. – To su naši momci, Parkere! Nema potrebe da bežimo.

– Ne bih rekao – odvrati Buč i, zgrabivši Stovalove uzde, povuče ga za sobom.

Meci, koji su im fijukali oko glava, doprineli su da stari Tas brzo promeni mišljenje. Što se tiče Buča, on je svu pažnju usredsredio na to da što dalje izmaknu gonici. Istovremeno je pogledom pokušavao da prodre između stena i varljivih senki, gonjen bezumnom nadom da tu negde postoji izlaz iz kanjona. Odjednom je zaustavio konja. Ugledao je široku pukotinu koja je išla južnim zidom kanjona.

Tasov konj zađe u pukotinu i krete uz njenu strminu. Pre nego što su prevalili pedesetak metara, konji počеше da im posrću. Morali su da sjašu i da životinje povedu za sobom.

Penjanje je bilo mučno. Štaviše, njihovo kretanje se sada jasno videlo sa dna kanjona. Razbojnici ih

brzo primetiše. Uz povike, zapraštale su i puške. Komadi odvaljenog stena zasuš Buča i Tasa.

– Bogamu! – jeknu starac. – Nikada se nećemo popeti na taj vrh, Parkere. Oni će nas izrešetati.

– Povratka nema – odvrati Buč. – Čuvajte dah za penjanje.

Tas ućuta.

Pukotina postade toliko strma da su sada malo obraćali pažnju na tanad iz kanjona, a više na to da se ne survaju u dubinu. Dok je većina gonilaca pucala odozdo, Buč vide kako su dvojica sjahala i pešice pošla za njima.

– Pošaljite im koje zrno, Tase – zadihano je viknuo rančer. – To će im smanjiti brzinu.

Tas spremno podiže kolt i, jedno za drugim, ispali tri metka na gonioce.

– Mislim da sam jednog pogodio – zadovoljno je rekao kada se iz dubine čuo krik.

Buč ništa ne reče i samo je grabio napred. Nešto kasnije, pukotina se pretvori u prilično širok tunel, koji je vodio pravo gore na greben.

– E, moram da ti čestitam, sinko! – nehotice je uzviknuo Tas. – Ti si prvi čovek koji je pronašao izlaz iz Mrtvačevog kanjona.

– Čekajte, još se nismo izvukli – odvrati Buč.

Prvi znak da je Buč bio u pravu predstavljao je metak koji je udario u stenu blizu njegove glave baš kada su izbijali na greben. Prasak

puške slabo odjeknu, jer je ovde vetar raznosio zvuke.

Pojahali su konje i krenuli na sumce, a onaj strelac ponovo pripuca za njima. Stovalov konj posrte i skoro zbaci starca.

– Jeste li pogođeni? – viknu Buč.

– Konj mi je stradao, Parkere. Izgleda da još može da se kreće.

– Ja idem dalje – odvrati Buč. – Vi se vratite kući, Tase.

Jedan čas kasnije, Buč stiže na malo korišćen i prašnjavi put i zadovoljno klimnu glavom.

Već je bilo veoma kasno kada je ugledao grupicu zgrada od nabijene ilovače i brvana, ali je iz saluna dopirala svetlost.

Nekoliko konja bilo je vezano ispred saluna. Buč ih pažljivo pogleda. Mada je očekivao kako će ugledati među njima jednu oznojevu i prašnjavu životinju, morao je da se razočara:

Ipak je sjahao i uputio se u salun. Po onim pričama je znao da je ovo mesto na lošem glasu i da ga uglavnom posećuju skitnice, begunci ispred zakona i, naravno, pljačkaši stoke. Udruženje stočara je nedavno izvršilo raciju u postaji i proteralo sva sumnjiva lica, ali je vlasnik i dalje ostao mada je sada imao manje mušterija. Naviknut na ovakve jazbine, Buč virnu unutra.

Gurnuo je vrata i obreo se u salunu. Unutra se nalazilo pet ili šest ljudi. Trojica su sedela za jednim

stolom u tamnom uglu, a, osim jednog pospanog traperera koji je dremao kod zida i šankera tupog lica, njegovu pažnju privuče osoba koja je stajala kod šanka i kao da je tek maločas ušla u salun. Bio je to Bart Gali.

Bučove oči se hitro skupiše kada ga je ugledao. Krenuo je napred, ne primećujući iznenadnu tišinu koja kao da je još više zgusnula atmosferu u salunu. Sa usiljenom ležernošću, Bart se okrete i suoči sa njegovim pogledom. Nekoliko trenutaka ostao je tako nepomičan, a onda mu se usne zlokobno iskriviše:

– To si ti, a?

Gali je bio snažan, mišićav čovek, crnih očiju, četvrtaste brade i kao sneg belih zuba, dostojan protivnik svakome koji bi pozeleo kavgu. A to je Buč u ovom trenutku i tražio.

Ne obraćajući pažnju na barmenovu nervozu, on se primače Galiu i stade porebarke kod šanka. Naravno, Bartu nije promaklo ovo držanje i njegov odgovor je stigao u vidu pravog urlika:

– Ti se, izgleda, ne smiruješ, Parkere! Jašeš po preriji kao noćna grabljivica. Koga sada goniš?

Bučov odgovor je bio blag samo po tonu:

– Tebe, Gali.

Koliko god je čovek mogao da simulira brzo iznenađenje, to je Galiu pošlo za rukom. Oči mu se razrogačiše, a onda skupiše u uz-

ane proreze, kroz koje je sa hladnim besom streljao Buča.

– Mene, znači? – zajedljivo je otegao posle naelektrisane pauze. Buč oseti kako je dobar deo Bartovog neprijateljstva bio sračunat da izazove neki efekat kod prisutnih u salunu. – Možeš li da mi objasniš zbog čega me tražiš?

U njegovim rečima zvonila je pakost, ali nje nije bilo samo u Galijevoj pognutoj prilici. Ona trojka za stolom sa smrknutom pažnjom čekala je Bučov odgovor. Nije dopustio da dugo čekaju.

– Ispod tračnica Midlendske železnice postavljen je dinamit i one su dignute u vazduh – reče Buč. – Mislim da si ti to učinio, Gali.

Ovoga puta Bart se iskreno trgao. Ma šta da je očekivao, ovo nije bilo to.

– Kako? – promucio je, ali se odmah zatim pribrao i iskrivio usta. – Ti si lud, čoveče! Šta se mene tiče Midlenska železnica?

Izjava je bila skoro ubedljiva, ali Buču ne promače svetlucanje u rančеровим očima, što mu je najavilo da Bart grozničavo razmišlja.

– Znači, ti si minirao prugu, Gali.

– A kako bi bilo da to dokažeš? – odvrati ovaj.

– Nije potreban nikakav dokaz – stigao je spreman odgovor. – Tragovi kod razrušene pruge doveli su me pravo do tebe.

– Ja ovamo nisam dojahao iz pravca pruge! – prasnu Gali.

– A odakle si stigao? – preseče ga

Buč.

– Ja... ja svakako nisam bio ni blizu Midlendske železnice – reče rančer. – Uostalom, šta ja imam tebi da se pravdam, Parkere.

– Mogu da dokažem kako si načinio najveću grešku u životu – prosikta Buč i svoje reči proprati munjevitim udarcem, od koga Gali odlete nazad.

UZ PROMUKLI KRIK, RANČER POVRATI RAVNOTEŽU. Sa licem iskrivljenim od besa i mržnje, on jurio kao bik. Buč odskoči u stranu i izbeže napad, ali u prolazu zakači protivnika po bradi. Ovaj prolete pored njega, ali jedini rezultat udarca bila je crvenija boja njegovog lica i smrtonosniji blesak u očima.

– Unišću te, podmuklo pseto! – dreknuo je rančer.

I zaista, njegov sledeći napad bio je daleko oprezniji. Buč se odjednom nađe leđima pritisnut o šank, tako da je morao da izmenjuje udarce brzinom revolverске paljbe. U Galiјevim pesnicama kao da je bilo dinamita. Gde god bi ga pogodio, Buč bi utrnuo od bola.

Zato je počeo da gađa u lice i, kada je u jednom trenutku uspeo da ga malo ošamuti, on odskoči u stranu. No, nije bio dovoljno brz, jer ga Gali dočeka silovitim udarcem i Buču se namače neki mrak na oči. Odmah zatim njih dvojica se nađoše na podu.

Skupivši svu snagu, Buč zbaci Galija sa sebe i podiže se na kole-

na. Bart je već ponovo jurišao. Srećom, Buč pođe za rukom da ga prebaci preko glave, tako da je ovaj odleteo čak do polovine saluna.

Buč sada više nije trošio reči, niti je imao sažaljenja za podmuklog protivnika. Čim je stao na noge, zgrabio je Galija za grudi košulje i uspravio ga. Jedan njegov strahoviti udarac prosto je uterao rančera u pod. Buč ga ponovo zgrabi i uspravi na noge. Gali je bio toliko ošamućen da je odmah klonuo.

– Pusti ga, Parkerel! – besno viknu neko iz saluna. – Prebio si ga! Zar hoćeš i da ga ubiješ?

To je povratilo Buča. Pustio je Barta i ovaj uz tupi tresak pade onesvešćen na pod.

Buč obrisa ruke o odeću i saže se da podigne revolver koji mu je za vreme borbe ispao iz futrole. Sa koltom u ruci odmerio je prisutne, koji su ga smrknuto gledali, i onda natraške izašao iz saluna.

Došao je do svog konja i jedva se popeo na njega. U sedlu je ostao nepomičan dobrih dva minuta, ali se na vratima saluna niko nije pojavio. Buč potera konja i, za svaki slučaj, obiđe zgrade postaje, pa onda jurnu prema žbunjem obrasloj preriji.

U Endžel je stigao rano izjutra. Prolazeći pored oronulog hotela, iznenadio se čuvši tamo neku svađu. Bili su to Slak i Sandens, koji su se na ulazu u hotel glasno prepri-

rali. Čim ga je ugledao, Slak dreknu:

– Kakvo je to miniranje pruge, Parkere? Pa, ja sam vas najmio da to sprečite. Zar vas nisam još juče upozorio da se tako nešto može dogoditi?

Sandens mu se nasmeja u lice, dok je Buč gledao čas jednog čas drugog.

– Da, pruga je minirana, Slak – rekao mu je. – Zar ste tek sada saznali?

– Juče sam otišao odavde! – nastavio je Slak da viče. – Tek što sam maločas stigao. Ovaj tvoj prijatelj tvrdi da je o tome obavestio stanicu u Velsu još sinoć. Ne znam što se Karon nije javila.

– Sigurno nije htela da te zabrine – podrugljivo mu dobaci Buč.

– a gde ste bili juče vas dvojica kada je došlo do eksplozije?

– Jahali smo duž pruge i čuli eksploziju – odvrati Buč. – Činjenica je da sam ja nešto preduzeo posle razaranja pruge.

– Šta to?

– Pa, ja i moj prijatelj smo pomislili da su za miniranje krivi stočari – odvrati Buč. – Otkrio sam neke tragove i oni su me odveli do trgovačke postaje i saluna »Sovuljaga«, gde su tragovi nestali. U tom salunu sam pronašao Barta Galija.

– I?

– Pa, nisam mogao ništa da iščupam od Galija. Zato sam ga pretukao. Odležaće nekoliko dana i

dugo će pamtiti naš susret.

Sandens zinu i u njegovim očima moglo se pročitati žaljenje što nije prisustvovao tom prizoru. Slak je, sa svoje strane, zamišljeno merio Buča.

– Tako dakle? – promrmljao je.

– Zašto ne bismo obavestili šerifa o tome? – drsko upita Buč.

– Taman posla – hitro odgovori Slak. – Uostalom, šta tu šerif može da učini kada ni vi niste pronašli nikakve dokaze. Trebalo je izrešeti Galija i tako upozoriti one rančerske hulje.

– Ubuduće neće biti miniranja – reče Buč.

– Videćemo – odvrati Slak i, okrenuvši leđa, ode.

– Do đavola, Buče! – grmnu Kid.

– Nikada te nisam video tako snishodljivog. Zar ćeš da pužiš pred ovom huljom, a?

– Zar nisi čuo da se muve hvataju na med, a ne na sirće – nasmeja se Buč.

Pošto su doručkovali, umesto da legnu, Buč reče prijatelju:

– Dovedi konja. Idemo u kanjon Singer.

Kada su izbili do železničke pruge, produžiše duž nje sve do mesta odakle su mogli da preseku preko bregova i brže stignu do kanjona Singer. Braća Raven i njihovi ljudi nalazili su se u šumi, gde su obarali borove, tako da su dvojica prijatelja mogla natenane da razgledaju tragove oko njihovog logora.

– Evo gde se nalazio poslednji

vagon na kome smo mi bili – reče Kid.

Odatle su počeli da pretražuju tle i najzad Bučovu pažnju privukoše neki otisci u prašini.

– Čovek koji je ostavio ove tragove vuče jednu nogu – rekao je. – Ne znam ni za jednog Ravenovog drvoseču koji tako hoda.

– To oni nisu ni učinili – odvrati revolveraš. – Evo, tragovi se udaljuju od logora.

Nastavili su da prate otiske i utvrdili da oni vode u pravcu napuštenog rudarskog naselja Endžel. Otisci velikih stopala poslednji put nestadoše na otprilike pola milje od rudnika »Bakskin«. Obilazeći unaokolo, Buč i Kid spaziše otvor jednog od okana za ventilaciju i ispred njega gomilu jamskih podupirača.

Značajno su se zgledali.

– Bogami, neko se krije u tom rudniku – prvi reče Sandens. – Sećaš li se vagoneta koji je one večeri izjurio iz napuštenog hodnika i umalo nas nije pobio?

– Čini mi se da Slak sigurno zna nešto o ovome – odvrati Buč. – Ali, tada od vagoneta umalo nije stradao jedan Slakov čovek. Osim toga, on ne bi imao računa da sam sebi minira prugu.

– Jedno je sigurno – progundā Sandens, kome je naišao jedan od njegovih retkih trenutaka inspiracije. – U ovom rudniku postoji nešto vrednije od ukradene stoke i Slak igra neku svoju komplikova-

nu igru. Inače se ne bi toliko brinuo oko nas. Dao bih desnu ruku da saznam šta je to.

GLAVA OSMA

Nastavili su traganje u krugovima i na kraju se obreli na maloj padini sakrivenoj borovima od pogleda sa strane. Nešto šareno privuče Bučov pogled i, kada su prošli između drveća, ugledali su mali vrt. To ih je silno iznenadilo. Nikoga nisu videli u blizini, ali je između aleja pod cvećem i povrcem išla dobro utabana staza, na kojoj su se mogli videti tragovi stopala čoveka koji je vukao jednu nogu. Staza je vodila prema nekoj vrsti pećine u steni.

– Evo odgovora na našu zagonetku – uvereno reče Buč. – Ako pronađemo čoveka koji obrađuje ovaj vrt, naći ćemo istovremeno i tipa koji je izazvao onu nesreću sa vagonima.

– Ako si u pravu, možda ćemo dobiti i metak među oči dok stojimo ovde i buljimo u cveće – progundā Sandens. – Bežimo što pre odavde.

Sa ulaza u glavni tunel rudnika, Den Slak, Slajser i još nekoliko njegovih ljudi spazili su dvojicu prijatelja još dok su ovi bili prilično udaljeni.

– Ko je to? – napeto upita Slajer, jer ih nisu prepoznali. – I šta traže ovde?

– Pođimo im u susret, pa ćemo

videti – reče Slak i krete uzbrdo, praćen ostalima.

Buč, koji je uvek imao običaj da pazi na okolinu, video je njihov dolazak.

– Šta vi ovde radite, momci? – upita ih Slak kada su se primakli.

– Plaćeni ste da čuvate prugu, a ne da lutate kroz brda.

– Tačno – složi se Buč i lice mu dobi tvrđi izraz. – Ali, da nismo lutali, ne bismo ni pronašli tragove čoveka koji je izazvao nesreću sa vagonima, kao i prisustvo istog tipa u rudniku.

Slak se sledi. Jedva je uspeo da upita:

– A jeste li videli nekoga u rudniku?

– Nismo.

– Tako – vidno odahnu hulja. – Drugih dokaza nemate, a?

– Pronašli smo gore na padini nekakav vrt.

– Da pogledamo to – reče Slak, koji je i sam bio iznenađen.

Uskoro su stigli do vrta i razbojnikova usta se iskriviše kada je ugledao cveće.

– To su sigurno Vitters i Bredli iz dosade sadili cveće – reče Slak. – Hej, momci, počupajte to cveće i uništite vrt!

Buč nezadovoljno podiže obrve, jer mu se nije sviđalo to glupo uništavanje cveća, ali ništa ne reče. Međutim, još jedan par očiju je posmatrao uništavanja vrta. Te oči su pripadale Timu Baktonu, koji je čučao u pomrčini otvora za venti-

laciju rudnika. U tim očima se video užasan bes, a unakažena ljudina je nemoćno kršila ruke i samo ga je duboko usađeni smisao za opreznost zadržavao da ne jurne napolje i ne rastrgne ljude koji su čupali cveće.

– Bogami, Slak, platićeš mi za ovo – režao je Tim. – Ako ni zbog čega drugog, onda ću te zbog ovog cveća uništiti.

Strašni bogalj se naglo okrete i počeo da se spušta niz otvor za ventilaciju. Žureći kroz pomrčinu sigurnim koracima, on je dospeo do jednog drugog otvora za ventilaciju, koji ga odvede na kamenitu padinu, kojih stotinak jardi dalje od glavnog ulaza. Toliko je žurio, da je stigao na vreme da vidi Buča i Sandensa kako odlaze ka Endželu, dok su Slak i Slajser kuli otišli prema onoj novoj baraci u blizini. Kada je to video, Baktonove oči se skupiše. Skačući sa stene na stenu, on se okrete pozadi barake. Nečujno kao senka, primače se zgradi i prisloni uvo na pukotinu između dasaka.

– Moraćeš da pažljivije motriš na tog Parkera i njegovog kolegu – čuo je Slaka kako govori Slajseru.

– Zašto ih ne bismo likvidirali? – odvrati Kuli, čiji je glas uznemireno zvučao. – Gali mi je javio da su rančeri angažovali i neke tragače, a spremaju se da dovedu i revolveraše. Ako nešto ne preduzmemo, sumnjam da ćemo još dugo moći da krademo stoku.

– Ma, otarasiću se ja i njih i one Karon Longstrit – odvrati Slak. – U stvari, već sam nešto i preduzeo.

– Šta to? – radoznalo upita Slajser.

– Jednostavno ću da preuzmem čitavu železničku prugu – reče Slak posle kraćeg oklevanja. – Zrada će biti velika ukoliko se rudnik ponovo otvori i Endžel oživi.

– To neće tako skoro biti. – nezadovoljno promrmlja Slajser.

– Bliže je nego što misliš – uveravao ga je Slak.

Bakton nije više čekao. Ubrzo se našao u rudarskom naselju i na kuću gde se sastajao sa Slakom nacrtao kredom znak kojim je Slaka pozivao na sastanak.

Nešto kasnije, Slak je primetio znak i odmah se namrštio. Zar sada, kada je preduzeo prve oprezne korake u pravcu svoje nezavisnosti od Baktona, već mora da se pojavi pred očima strašnog bogalja? I samo što je huknuo kao sova, Bakton izađe na vrata one kuće. Ova brzina još više je uznemirila Slaka. Bogalj prosikta:

– Video sam kako si naredio da mi unište vrt u planini. To ti nika da neću oprostiti.

– Kunem ti se da nisam znao da je to tvoj vrt – preblede Slak. – Ja. . .

– Ne moraš da se kuneš – prekid ga Bakton. – To neće popraviti štetu koju si učinio. Ti znaš da ja umem da ti pogađam misli. Eto, sada se spremaš da zgrabiš Midlensku železnicu od one devojke i

da uzmeš u ruke čitavu zaradu, a?

Slakovo bledo lice bilo je jasnije od svakog odgovora.

– Da se nisi usudio to da učiniš, Slak! – grmnu Bakton. – Železnica će biti moja, inače ću da te zgazim kao mrava. Sve što imaš da uradiš, to je da finansijski pritiskaš tu devojku. Ona je u dugovima i moraće da pristane na sve.

Nekoliko minuta su raspravljali o budućim Slakovim akcijama i onda ga Bakton otpusti. Zelen od gneva i poniženja, ali i uplašen zbog bogaljeve, kako je mislio, neobične sposobnosti da mu čita misli, Slak se vrati do radnje starog Vitera. Tu se malo povratio i počeo da iskaljuje gnev na starcima:

– Danas sam pronašao onaj vaš vrt na planini, Viterse, i naredio sam da ga unište. – Završio je, gledajući iskosa u Buča i Kida, koji su sedeli sa ostalim ljudima.

– Kakav vrt!? – prasnu Viter. – Zar ja da sadim cveće? Ti nisi pri sebi, balavče.

– Više da nisam čuo za neko cveće – požuri da doda Slak kako bi izbegao dalje raspravljanje.

Buč i Kid su ga ćutke posmatrali. Bilo im je jasno da Viter i Bredli nemaju pojma o vrtu i da ih Slak napada samo zbog dizanja prašine i skretanja njihove istrage za tajanstvenim čovekom iz rudnika. Njihovo razmišljanje prekide nagli dolazak Karon Longstrit, koja zadihano, još sa vrata, napade Slaka:

– Maločas sam čula kako name-

ravate da menjate ugovor o prevozu tereta na mojoj železnici.

– Tačno – spremno odvrati slak. – Nameravam da prestanem da šaljem bilo kakav teret sa planine vašom prugom.

– Ali, naš ugovor... – zavapi devojka.

– Ja, u stvari, želim da vam pomognem – ljigavo reče Slak. – Eto, vi mi dugujete novac, ali ga ja neću tražiti natrag. Dobićete još kojih stotinak dolara i onda ja preuzimam vašu železnicu.

Karon zaneme pred ovom ciničnom ponudom, ali se zato Buč umeša:

– On, u stvari, nema nameru da prekine slanje tovara, gospođice Longstrit. Zato se ne plašite.

– Šta se ti tu mešaš, Parkere? – dreknu Slak.

– Mešam se – odvrati Buč. – Neću dozvoliti da se tako lako dočepaš njene pruge. Ja sam u životu sretao dosta lopova, ali ovakvu hulju još nikada. Ako te nazovem kojotom, moraću da se izvinjavam prvoj takvoj životinji koju sretnem.

– Ti si otpušten, Parkere! – eksplodirao je Slak, koji je primetio kako njegovi ljudi zaprepašćeno slušaju ove uvrede. – Odmah da si sa tim Longbafom napustio Endžel!

– Nećemo mi nikud otići, Slak – javi se Sandens i spusti ruku na dršku revolvera. – Štaviše, hoćemo da te zaustavimo u mestu.

Slak je već hteo da pozove ljude da napadnu dvojicu prijatelja, ali se onda setio Baktonove opomene i samo je zarežao:

– U redu, u redu. Nikoga ne zanima šta ćete vas dvojica ovde da radite, ali nešto će se već preduzeti ukoliko suviše njuškate.

I Slak izlete napolje. Buč i Kid ispratiše Karon do železničke pruge. Sa sobom su povelili konje.

Taman je devojka htela da pokrene dresinu, kada brzi topot kopita, ludački gonjenog konja, naterala sve troje da se okrenu. Prepoznali su Bida Dženisa, zeta starog Tasa Stovala, koji je imao mali ranč na Bon Kriku. Čim ih je ugledao, rančer upravi konja prema njima i u mestu ga zaustavi.

– Šta je novo, Bide? – uzviknu Karon. – Neka nesreća?

– Jeste – zadihano reče Dženis. – Pre dva smo išli za tragovima ukradene stoke. Naleteli smo na pljačkaše koji su baš radili svoj posao. Došlo je do pucnjave i nekoliko nas je ranjeno.

– Šta je sa Džimom? – preblede Karon. – Je li i on ranjen?

– Nije – odgovori stočar. – U gužvi smo se rasturali i Džim je jednostavno nestao.

– Nestao? – uzviknušeg uglas Buč i Kid.

– Pretražili smo svaki kamen, ali od njega ni traga ni glasa – odgovori Dženis. – Izgleda da je neko odlučio da ukloni Džima. Mi mislimo...

– Da? – napeto upita devojka.

– Mi mislimo da su ova dva tipa odgovorni za to – dovrši Dženis i pogleda u Buča i Kida.

Mrtva tišina je zavládala i u tom napetom trenutku jasno se čuo uzdah devojke. Pre nego što je mogla da progovori, Buč je preteče:

– I vi smatrate da Longbaf i ja imamo neke veze sa Gudnajtovim nestankom, Dženise?

– Tako je – odvrati rančer. – Zar se niste baš na dan Gudnajtovog nestanka sreli u preriji i pretili jedan drugom? Zatim, vas dvojica radite za Slaka.

– Nema deset minuta od kako je Slak otpustio Parkera i Longbafa – umeša se Karon. – Oni su ga nazvali lopovom i kojotom.

– Šta? – trže se rančer. – Neka sam proklet! Do đavola, Parkere, pa kakva je vaša uloga u čitavoj ovoj stvari?

– Mi smo došli ovamo da uhvatimo pljačkaše stoke – mirno odvrati Buč. – Smatrao sam da ćemo u tome bolje uspeti ako vi, rančeri, poverujete da odbijamo svaku saradnju sa vama i da smo obergeručke prihvatili Slakovu ponudu za posao. Do sada smo jedino otkrili da je Slak lopuža.

Dženis vidno odahnu. Počeo je da se izvinjava, a Karon predloži da svi udruže napore u pronalaženju nestalog Džima Gudnajta. Da bi još više uverio Dženisa u ispravnost svojih namera, Buč mu reče:

– Tas Stoval zna sve o nama. On

će potvrditi da radimo zajedno.

– Do đavola sa prokletim starcem! – jeknu Dženis. – Vas trojica ste kovali zaveru, a mi smo bili vučeni za nos.

– To je za opšte dobro – osmehnu se Sandens. – Nego, da krenemo.

– Brine me šta je moglo da se dogodi Džimu – nastavljao je da glasno strahuje Dženis, dok je Sandens sa svoje strane tvrdio kako rančarov nestanak ima veze sa onim tajanstvenim stanovnikom rudnika.

Buč je samo ćutao i razmišljao, što je za plavokosog revolveraša bio znak da i on obuzda jezik.

Glava deveta

Išli su tako i izbili na visove iznad doline, odakle se pružao lep vidik prema bregovima Kaliko i dalekoj pustinji. Međutim, Buč nije uživao u predelu, već mu je pogled bio prikovan za tle. Nije prošlo dugo vremena, a on spazi balegu i upozori pratiocę:

– Neko je ovuda terao stado. Sumnjam da su to učinili stočari.

Uputili su se za tragovima i, pola časa kasnije, ponovo se spustili u dolinu, da bi se, najzad, zaustavili jedva stotinak jardi daleko od ulaza u rudnik »Bakskin«.

Sandens Kid nije stigao ni da izrazi svoje iznenađenje, kada iz mraka tunela izjahaše četiri konjanika, na čijem se čelu nalazio Slajser Kuli. Dvojica prijatelja hitro za-

makoše u najbliži čestár, a razbojnici projahaše tako blizu njihovog skrovišta da su jasno čuli kako razgovaraju.

Onda su iz daleka počeli da ih prate. Ipak, kada su se uverili da Kuli vodi svoje ljude natrag u planinu, Buč dade znak da zastanu i reče kako bi želeo da sazna nešto više o Slakovim akcijama u ovom trenutku.

A baš u tom trenutku Slak je nervozno šetkao ispred nove barake kod rudnika. Uznemiren poslednjim neuspesima, razbojnik je sada još više zazirao od Tima Baktona. Jasno je uviđao kako džinovski bogalj želi samo da ga iskoristi i da ga se u povoljnom trenutku otrese. Kako se ispostavilo da Bakton skoro uvek pogađa njegove namere, situacija je za Slaka izgledala još gora.

– Ne mogu da se oslonim na Slajsera ili bilo koga iz družine – mrmљao je Slak sebi u bradu. – Moram da likvidiram Baktona pre nego što on to učini sa mnom. Metak u leđa smiriće ga zauvek. Tako niko neće saznati da je uopšte i bio u rudniku.

Donevši ovu odluku, Slak iznese iz barake vinčesterku i, dok mu je znoj u potocima tekao niz lice, poče da se penje uz planinsku padinu.

Noć se već bila spustila kada je dospeo do zaravni na kojoj je Bakton podigao vrt. Kao lisica se šunjao kroz žbunje, sve dok nije sti-

gao do jednog mesta iznad zaravni. Onda je virnuo iza stene. Kao što je očekivao, Bakton je bio u vrtu i pokušavao da ponovo zasadi iščupano cveće. Pošto se uverio da je bogalj potpuno zauzet ovim poslom, Slak podiže pušku i uperi je u njega. Međutim, nije odmah opalio. Bio je toliko nervozan da se plašio da ne promaši. Čak i sa ove daljine strahovao je od Baktona. Onda je uspeo da savlada slabost i da povuče okidač.

Prasak puške odjeknuo je čitavom planinskom stranom. Slak je još uvek preko nišana oružja gledao u svoju žrtvu, ali Bakton nije pao, kao što je on očekivao. Umesto toga, munjevito se okrenuo i njegovo unakaženo telo ličilo je na užasnog monstruma koji se sprema na skok. Ne oklevajući ni trenutka, bogalj trže kolt i otvori vatru. Njegovi meci podigoše prašinu oko Slakovog zaklona.

Razbojnika obuze panika. Prosto nije mogao da veruje da je promašio i zato je najvećom brzinom poslao još nekoliko metaka prema Baktonu, ali bez vidnih rezultata. Tada bogalj kao razbesneli bik jur-nu gore.

To je bilo suviše za Slaka.

Prestravljeno je kriknuo, skočio na noge i počeo da beži kroz žbunje. Jedva je prošao minut ili dva od njegovog prvog hica, a on je trčao glavom bez obzira. Nešto mu je govorilo da ga je Bakton prepoznao i da sada između njih nema

više ničeg drugog do borbe na život i smrt.

Jedva pola milje daleko od pozornice ovog zbivanja, Buč i Kid su čuli pucnjavu. Požurili su da poteraju konje do jednog uzvišenja, odakle se pružao bolji pregled terena. Tek što su izbili gore, spaziše jednog čoveka gde juri niz padinu.

– Slak! – uzviknu Buč, koji je prepoznao hulju. – Neko ga juri, ali ko?

Nisu više mogli da posmatraju begunca, jer ih topot kopita više konja natera da potraže zaklon. Nekoliko minuta kasnije, Slajser i njegovi ljudi projuriše padinom. Oni su između sebe terali dvadesetak grla stoke i uputili su se pravo prema ulazu u rudnik »Bakskin«. Malo kasnije, pljačkaši i njihov plen nestadoše u mračnom tunelu.

– Dakle, zato rančeri nisu mogli da otkriju kuda je stoka odvođena! – uzviknu Sandens. – Skrovište je u rudniku. Hajdemo dole.

– Tamo nas neće dočekati dobrodošlicom – malo je oklevao Buč, ali je prvi pošao.

I zaista, na ulazu u rudniku dočekao ih je naoružani stražar, koji podiže pušku čim su sjahali.

– Ne približujte se! – oštro ih je opomenuo. – Imam posebno naređenje da vas dvojicu ne puštam blizu rudnika.

– A gde je Slak? – mirno upita Buč i nastavi da se približava čoveku. – Želimo da govorimo s njim.

– Ne znam – nabusito odvrati

stražar. – Ne približuj se, inače. . .

Nije uspeo da dovrši rečenicu, jer se Buč munjevito baci na njega i pesnicom pogodi čoveka u vrh brade. Kid je prileteo s druge strane i udarcem drške revolvera potpuno onesvestio iznenađenog stražara.

– Brzo unutra! – reče Buč, pošto se sa čistine ispred rudnika moglo čuti približavanje nekih ljudi. Samo što su uleteli u mrak tunela, razbojnici otkriše oborenog stražara i počеше da pucaju za dvojicom prijatelja.

Buč i Kid potrčaše iz sve snage u mračne dubine rudnika. Čuli su iza sebe bat koraka gonilaca koji su neprestano pucali. Buč je sprečio Kida da odgovori na paljbu, jer je znao da će im kasnije svaki metak biti potreban.

Potpuno bez daha, stigli su do prvog pobočnog tunela i tu zastali da se povrate. Trenutak kasnije, čuli su Slakov glas, koji je izdavao naređenja kod ulaza u tunel:

– Ne dajte im da umaknu! Moramo ih likvidirati!

Prijatelji nastaviše bekstvo kroz pobočni hodnik. Zaustavili su se kod jednog udubljenja i tu sačekali dalji razvoj situacije. Pucnjava prestade, a gonioци su sada sa buktinjama pretraživali rudnik. Buč i Kid su zato morali da se još dublje povuku. U jednom trenutku Buč uhvati prijatelja za ruku i reče:

– Slušaj!

U tišini, koja je nastala, jasno su

čuli mukanje stoke koja se kretala kroz rudničke hodnike.

– Bogamu! – progundā Sandens Kid. – Stoka je na drugom nivou. Sudeći po mukanju, tamo mora da se nešto događa. Zakleo bih se da gore ima nekoliko stotina goveda.

Buč je ćutao i osluškivao.

– Možda hoće da isteraju stoku napolje – nastavio je glasno da razmišlja plavokosi revolveraš. – Da li bismo to mogli da iskoristimo?

– Videćemo – odvrati Buč.

Nadajući se kako će ih mukanje stoke odvesti na pravo mesto, prijatelji kretoše u tom pravcu. Na žalost, u svakom hodniku u koji su zašli taj zvuk je dopirao iz drugog pravca, tako da na kraju uopšte nisu mogli da odrede kuda bi trebalo da idu.

S vremena na vreme čuli bi Slakove ljude kako se dozivaju i onda bi meci odjeknuli hodnikom kroz koji su prijatelji bežali. Sandens je počeo da odgovara na pucnjavu. Njegovo precizno gađanje zadržavalo je gonioce.

Dok im je znoj izbijao iz svake pore, prikupljali su oborene jamske podupirače, razbacano kameње i rudu i od toga podizali neku vrstu barikade. Onda su, premoreni, plegali u zaklon i čekali dalji razvoj događaja.

Nije prošlo mnogo vremena, a Sandens Kid reče:

– Evo ih, dolaze sa lampama.

I zaista, u mračnom hodniku videla se tréperava svetlost.

Približavala se krećući se pri samom tlu.

Prvo što su spazili bila je jedna ogromna, iskrivljena senka, u kojoj je Buč prepoznao čoveka o kome je samo slušao.

– To mora da je onaj Bim Bakton – prošaputao je. – Gudnajtov nadzornik koji je nastradao.

Trenutak kasnije, džinovski bogalj šmugnu u jedno udubljenje i ugasi svoju sveću, jer su sada hodnikom nastupali razbojnici sa lampama.

Jasno se čula škripa njihovih čizama. Kada su se našli u blizini udubljenja gde se krio Tim Bakton, ovaj kao pomahnitao iskoči i navali na polutruli drveni podupirač koji je držao tavanicu hodnika.

Slak, Slajser i ostali ugledali su bogalja i iznenađeno povikali. Prvi se povratio Slak, koji je odmah počeo izbezumljeno da viče:

– Izrešetajte ga! Ubiće nas ako ga ne smaknemo!

Razbojnici nisu čekali na dalja objašnjenja. Opasnost je bila isuviše očevidna. Revolveri zapraštaše baš kada je veliki deo kamene tavanice počeo da klizi dole.

Okrenuli su se i u bekstvu potražili spas, jer su sada znali da su im goli životi u pitanju.

Buč spazi Slaka, kome je lice bilo iskrivljeno od užasa. Razbojnika pored njega pogodi komad odvaljene stene i on pade na zemlju. Slak se saplete preko njega, ali, čim je pao, nastavio je četvoroš-

ke da puzi.

U međuvremenu je Bakton navalio na drugi podupirač i cimao ga ludačkom snagom.

– Rekao sam ti da ću te uništiti, izdajico! – vikao je bogalj. – Ovo ti je poslednji put što si uspeo da nekoga prevariš i izdaš!

Slak se očajnički okrete i opali metak na Baktona. Nije se moglo znati da li ga je pogodio, jer ovaj je baš tada iščupao podupirač. Pre nego što je razbojnik mogao ponovo da opali, zidovi i tavanice hodnika se uz zaglušujući tresak sručiše.

Bila je to lavina koja je zahvatila i Baktona. Za tren oka kamenje ga zatrpa skoro do pojasa i, mada se očajnički uvijao, nije uspeo da se oslobodi.

Svagog trenutka i preostali deo hodnika mogao je da bude zatrpan, ali, na zaprepašćenje Buča i Sandensa, koji su sve ovo užasnuto posmatrali, tavanica se nekako održa.

Iz gomile ruševina prvo se pojavi prašnjavi Slak, a onda i Bakton uspe da izvuče noge iz kamenja.

Sada su njih dvojica počeli da jure hodnikom.

No, ošamućeni Slak nije dospeo daleko. Džinovska ruka uhvati ga za vrat i skoro odiže od zemlje.

– Moj si! – dreknuo je Bakton. – Mislilo si da od mene napraviš budalu! Sada ćeš sve da platiš!

Slak ponovo vrisnu, a Bakton počeo da ga vuče prema mračnom

otvoru za ventilaciju u neoštećenom delu hodnika. Slak je shvatio šta mu se sprema. Već u sledećem trenutku Bakton je imao samo da ga gurne u mračni bezdan.

Snaga koju je razbojnik odjednom dobio iz samrtnog straha omogućila mu je da se kao pijavica uhvati za svog monstruoznog neprijatelja.

To je trajalo jedva nekoliko trenutaka.

Bakton ga otrže sa sebe i gurnu prema otvoru. Slak ga u magnovenju očajnički uhvati za vrat.

Nekoliko sekundi njih dvojica su se gušali nadneti nad bezdanom.

Bakton je zakasnio samo za trenutak da otrgne Slakove ruke sa svog vrata. Izgubio je tle pod nogama i propala ivica otvora počela da se odronjava. Shvativši opasnost, bogalj ispruži ruke da bi se uhvatio za ispupčenje na zidu, ali ga Slak, koji mu je visio oko vrata, povuče dole.

Oba zlikovca su istovremeno kriknula i onda nestala u mračnom otvoru.

Buč i Kid dugo su čekali da čuju tresak njihovog pada, ali iz bezdana ništa nije dopiralo.

– Bežimo odavde! – kriknu plavokosi revolveraš. – Zar da završimo u ovoj rupi?

Uz opasno krckanje podupirača, koji su se povijali pod teretom propale tavanice, njih dvojica pobegom iz ovog hodnika i počeli da se

veru uz jedan pobočni šaht.

Izbili su na vrh šahta potpuno bez daha i pred njihovim očima ukaza se neobičan prizor.

U velikoj, podzemnoj prostoriji, koja kao da je bila nastavak glavnog tunela, nalazila se ukradena stoka. Goveda, uznemirena pucnjavom i rušenjem hodnika ispod sebe, izbezumljeno su jurila na sve strane, gazeći slabije životinje i tražeći izlaz iz podzemnog zatvora.

Nekoliko buktinja gorelo je zataknuto u gvozdene držače na kamenim zidovima. Pri njihovoj svetlosti Buč vide kako je donji deo podzemne prostorije zatvoren das-kama. Bila je to neka vrsta masivne kapije.

Jedna ideja mu pade na um.

– Kide! – viknuo je revolveraš. – Trči dole i otvori kapiju. Čim je otvoriš, sakrij se iza jednog njenog krila i nemoj da pomaljaš glavu.

Pognute glave, Sandens potrča prema drvenoj pregradi. Trenutak kasnije, Buč ču škripu šarki. Pregrade nestade, a na njenom mestu pojavi se mračni otvor tunela.

Buč trže kolt iz futrole i opali nekoliko metaka u vazduh. Uskomešanó stado pobeže od mesta gde je on stajao. Onda nekoliko najpromućurnijih bikova spazi otvorenu kapiju i jurnu pravo tamo. Odmah se i ostalo stado dade, za njima.

Grmljavinu mnogobrojnih papaka nadjačali su hici s druge strane tunela.

Buču se učini da čuje i ljudske

krike, ali tutnjava stada bila je suviše jaka da bi u to mogao biti siguran.

Nalik na lavinu živog mesa, goveda su jurila glavnim tunelom prema izlazu, a razbojnici su bežali ispred njih. Sve to potrajalo je nekoliko trenutaka.

Kada je poslednje govedo promaklo kroz kapiju, iza jednog njenog krila pojavi se Sandens Kid i nesigurnim koracima pođe prema prijatelju.

– Do đavola! – jeknuo je plavokosi revolveraš. – Već sam mislio da će me zgnječiti.

I Buč je brisao znoj sa čela.

Velika podzemna prostorija sada je izgledala tiha i prazna. Prijatelji se obazreše oko sebe da bi tačno utvrdili gde se nalaze u rudniku.

– Hedj, šta je ono? – uzviknu Kid i pokaza rukom prema jednom udubljenju, koje je od ostale prostorije bilo odvojeno niskom ogradom od dasaka.

Na ulazu u tu udubljenje nešto se micalo.

Sa naperenim revolverima, dvojica prijatelja oprezno se uputiše tamo.

Zaustavili su se pred jednom tamnom prilikom koja se uvijala na zemlji. Buč izvadi šibicu iz džepa i kresnu je o drvenu ogradu. Kada se plamen razgoreo, obojica razrogačiše oči.

Uvezan kao kobasica i sa maramicom preko usta, pred njima je

ležao Džim Gudnajt.

Nekoliko trenutaka kasnije, rančer je bio oslobođen veza i, pošto se povratio, on promuklo reče:

– Zar vi da me oslobodite? Šta se dogodilo sa stokom? Otkuda vi ovde?

– Polako sa pitanjima – ućutka ga Kid. – Pre svega, odgovori nam, prijatelju, šta se sa tobom dogodilo?

– Otkrio samo tragove stoke. Dovedi su me u blizinu rudnika – počeo da objašnjava Gudnajt.

– Kao i nas – progundao revolveraš.

– Pošto sam bio sam, nisam se usuđivao da dalje istražujem i krenuo sam nazad da javim ostalim rančerima otkriće. Tada sam naleteo na prikrivenog stražara, koji me je uz pomoć još jednog razbojnika savladao. Odveli su me Slaku i on je naredio da me drže vezanog u rudniku.

– A posle? – upita Buč.

– Ne znam ni sam koliko sam ovde proveo – odgovori Gudnajt. – Samo su mi jednom doneli vode i to je bilo sve. Spavao sam kada me je trglala pucnjava. Onda se stoka uznemirila. Posle sam čuo vas... Ostalo znate.

Desetak minuta kasnije, Buč, Sandens i Gudnajt oprezno izađoše na svetlost dana.

Međutim, napolju je sve bilo tiho.

– Razbojnici su pobjegli – reče Buč. – Šteta, a mogli smo da ih po-

hvatamo.

– Čekaj malo – podiže ruku Kid.
– Čini mi se da čujem neke konje.
Da li se oni to vraćaju?

Hitro su uzmakli nazad u tunel i sa naperenim oružjem čekali dolazak nepoznatih konjanika.

Glava jedanaesta

Iz useka, koji je vodio ka zaravni na ulazu u rudnik, do njih je dopiralo samo mukanje stoke, koja je posle bekstva iz rudnika ostala u blizini i, verovatno omamljena sočnom travom, utoljavala glad.

Onda topot kopita postade jači i grupa jahača izlete na zaravan. Na njihovom čelu nalazio se stari Tas Stoval, a iza njega Bart Gali i lokalni šerif Lint Grendžer.

Prijatelji i Gudnajt istrčase iz tunela. Mahali su rukama i grupa konjanika u galopu dojuri do njih.

Pitanja i odgovori pljuštali su na sve strane. Kada se prvo uzbuđenje stišalo, Buč upita Stovala:

– Otkuda vi ovde?

– Tragali smo za Gudnajtom – objasni stari rančer. – Neko je onda predložio da obiđemo i napušteno rudarsko naselje, pa smo krenuli ovamo.

– Prvo nas je privukla stoka – dodade šerif Grendžer. – Većina goveda koja pasu na proplanku nose vaš žig, Gudnajte.

– Znam. Pljačkaši su stoku krili u rudniku – odgovori rančer. – A da li ste možda videli i njih?

– Samo neke tragove – javi se Bart Gali. – Sumnjam da bismo ih stigli ako krenemo u poteru. Neka idu do đavola!

Gudnajt se besno okrete na nje-ga:

– Šta tu pričaš, Gali? Sada imamo priliku da potpuno uništimo tu bandu. Uhvatićemo ih, pa pomogao nam ti ili ne. Jedva čekam da zgrabim u šake nekog od njih.

Dok se ovo dođadalo, Sandens Kid se izdvojio iz grupe i potražio njihove konje, koje su ostavili pred rudnikom kada su došli ovamo. Imao je sreće da ih pronađe među stokom.

Pojahao je svog konja i, vodeći drugog, vratio se grupi pred rudnikom. Buč se odmah baci u sedlo, a Lint Grendžer uze na sebe da vodi poteru.

– Ne verujem da su daleko odmakli! – viknu Stoval preko ramena.

I uskoro čitava družina pojuri svom brzinom.

Planina duhova ostajala je za njima. Nije prošlo mnogo vremena, a oni su se već penjali na grebene Kaliko i, kako su konji rančera bili prilično odmorni, dobro se napredovalo.

Pola časa kasnije, gonio-ci su se toliko približili razbojnicima da je Buč očekivao da će ih svakog trenutka ugledati. I zaista, on je bio prvi koji je spazio begunce.

Odmah je izbio na čelo potere i preko brežuljaka poveo je pravo

ka njima.

Jurili su kroz divlji predeo na granici Gudnajtovog ranča. Šerif i ostali stočari su odlično poznavali čitav kraj, ali je to, izgleda, bio slučaj i sa razbojnicima.

Međutim, rastojanje između gonilaca i progonjenih stalno se smanjivalo.

Prvi je, naravno, pripucao stari Tas Stoval i ostali gonioci povedoše se njegovim primerom. Slajserovi ljudi besno odvratili palj-bom.

Svesni da će biti izrešetani ako brzo ne promene taktiku, pljačkaši zađoše u čitav splet dubokih i krivudavih jaruga koje su se pružale na sve strane.

– Obilazite! – viknu sada Gudnajt. – Možemo da ih opkolimo.

Na njegovu komandu, potera se raširi i poče da zalazi među stene.

Pošto su shvatili svoju grešku, bez pogodnog mesta na kome bi se utvrdili i pružili otpor, pljačkaše uhvati panika i oni se razbežaše na sve strane.

Buč vide kako Gudnajt obara konja ispod Slajsera Kulija. Razbojnik se dočeka na noge i poče da se penetra uz stene.

– Ja ću ga uhvatiti! – dreknu Bart Gali i htjede da odgurne Gudnajta u stranu.

No, rančer ga besno zaustavi. Gali zamahnu revolverom na njega. Cev Galijevo kolta zakači Gudnajta po glavi i ovaj pade sa sedla među kamenje.

Špijun uplašeno pogleda oko sebe. Nije video Buča u blizini. U sledećem trenutku Bart podiže revolver i iz neposrede blizine opali na Gudnajta, koji se kotrljao po zemlji.

Međutim, Buč je video ovu scenu i skoro se zagrcnuo od iznenađenja.

Mada mu je od početka Galijevo držanje bilo sumnjivo, ipak ga je smatrao samo za usijanu glavu. Sada su njegove sumnje bile potvrđene pošto je Gali grozničavo davao znake Slajseru Kuliju, koji se pojavi iza stene. Buč oseti kako mu u grudima počinje da ključa bes.

– Gali! – dreknuo je.

Bart u okretu opali na njega. Shvatio je da je otkriven. Njegov metak zviznu pored Bučovog obraza. Ovaj samo pokleknu i njegov kolt bljunu plamen.

Već prvi hitac pogodio je Galija u grudi. Špijun se trže, povi unazad, ali je pokušao da ponovo podigne revolver. Međutim, lice mu se razvuče u izraz krajnjeg zaprepašćenja i on onda kao džak trešnu sa sedla na zemlju.

Metak Slajsera Kulija zviznuo je tako blizu da je Buč osetio udar vazduha na licu. Srećom, Kid se pojavio u pravom trenutku.

Pre nego što je Slajser stigao ponovo da opali, plavokosi revolveraš povuče okidač svog kolta. Slajser ispusti revolver i uhvati se za stomak. Polako se srozao na zemlju i zatim prevrnuo na zemlju.

Lice mu postade sivo.

Šerif Grendžer dojaha na poprište baš kada je Buč krenuo ka ispruženom Gudnajtu.

– Dakle, smakli ste Kulija! – grmnu šerif. – I ja sam oborio jednog dole u jaruzi. Ostale ćemo uskoro pohvatati. – Onda je spazio Gudnajta. – Džime! Jesi li živ?

Gudnajt je imao krvavu glavu i okržnute slabine. Uz Bučovu pomoć rančer se podiže na noge.

– Ne brinite za mene – proste njao je. – Biće mi dobro.

– Đavola će biti dobro – ljutito se umeša Sandens i priskoči rančeru da mu pomogne. – Dobili ste dva metka, a trovanje olovom je najopasnije.

I zaista, samo što je načinio nekoliko koraka, Gudnajt se onesvesti. Spustili su ga na zemlju i šerif zabrinuto pogleda u Buča.

– Biće bolje da ga hitno prebacite u Endžel – rekao je. – Ovde je posao ionako obavljen.

Sandens vešto previ Gudnajtovo rame i onda ga uz Bučovu pomoć posadi u sedlo. Ovaj se, zatim, smesti iza ranjenika.

Pre nego što su odmakli izvan dometa sluha, pucnjava u jarugama prestade. Operacija čišćenja bila je završena.

Uz dosta muke uspeali su da stignu do rudarskog naselja. Jedva su zaustavili konje pred radnjom starog Vitera, kada se na njoj vrata otvoriše i neko istrča napolje. Bila je to Karon.

– Džime! – krikнула je devojka dok su Buč i Kid spuštali ranjenika sa konja.

Prebledela je kada je shvatila da je Gudnajt jedva prepoznao. Upitno je pogledala u Buča.

– Je li ozbiljno ranjen, Parkere? Šta se dogodilo?

I pored svog interesovanja za ovu devojku, gledajući u njeno prestravljeno lice, Buč nije mogao više da zavarava u pogledu njenih osećanja za Gudnajta. Bilo kako bilo, Karon je volela rančera. Izgleda da je to isto primetio i Sandens Kid, koji je sada sa zadovoljnim osmehom gledao prijatelja.

– Ljudi su ostajali živi i od težih rana – pomalo razočarano reče Buč. – Izvući će se i on.

Uneli su Gudnajta u radnju i spustili ga na ležaj u zadnjoj prostoriji. Stari Viter donese bocu viskija i nekoliko gutljaja žestokog pića pomoglo je Gudnajtu da dođe sebi.

– Džime, reci nešto! – uzviknu Karon, koja je kršila ruke pored postelje.

Gudnajt otvori oči i kao da potpuno dođe sebi. Pogledao je u Buča i ovaj vide u njegovim očima nemu molbu.

– Mi vam ovde više nismo potrebni – reče Buč devojci. – Sačekajmo napolju.

– Zvaću vas ako mi budete potrebni – brzo je odvratila devojka i njeno dotle prebledelo lice obli rumenilo.

Ispred radnje su Vitters i Bredli čekali da čuju šta se dogodilo.

Buč i Sandens se nisu ustezali da zadovolje njihovu radoznalost i posle dužeg razgovora, Buč se priseti da ih Karon nije zvala unutra. Otišao je u radnju i virnuo u susednu prostoriju. Ono što je video bilo je dovoljno da izazove duboki uzdah u njegovim grudima.

Karon i Gudnajt su se grlili.

Buč se hitro okrete i susrete sa Kidovim zajedljivim pogledom.

– Šta čekaš? – reče mu plavokosi revolveraš. – Ona te nije zvala i, prema tome, izlazi napolje. Uostalom, ne sviđa mi se ni kako nas je gledao šerif Grendžer. Kao da smo mu odnekud poznati.

– Da, Kide – promrmlja Buč. – Vreme je za polazak. Ovde smo svršili posao.

KRAJ EPIZODE

**U SLEDEĆEM
BROJU**

PROTIV SVIH ZASTAVA

